

BREV TILL PARSI

BREV TILL
PARSI

från

Roger Hicks

Förord av

GENERALLÖJTNANT IVAR HOLMQUIST

Stockholm

SVENSKA KYRKANS
DIAKONISTYRELSES BOKFÖRLAG

Originalalets titel
LETTERS TO PARSI

Blandford Press Ltd
London 1950

Malung 1951
Malungs Accidenstryckeri

Förord

Många svenskar har hört Parsi Soekawati tala vid konferenserna i Caux i Schweiz. Andra har träffat honom, då han på våren 1950 besökte vårt land, där en av hans bröder just då förberedde upprättandet av den indonesiska legationen. Med österlänningens lidelse ger han sin övertygelse, vare sig han talar inför hundratals delegater i Caux eller sitter och pratar i kretsen av en familj i Stockholm, Glasgow eller Washington. Det är udd i vad han säger, och man undgår inte att gripas av hans historia.

Parsi kommer från Indonesien, som efter mycken vånda fick sin självständighet efter kriget. Med sina tusentals öar utgör den nya republiken en strategiskt viktig brygga mellan Asien och Australien. Under kriget fördes en heroisk kamp mot japanerna, och efter kriget tog man itu med holländarna.

Parsi var personligen engagerad i denna spänningsfyllda utveckling. Trots sin ungdom förenar han i sig både det gamla och det nya i sin nation. Han har ärvt titeln prins av Bali, en av de små, tidigare självständiga Sundaöarna med rik hinduisk tradition. I den underjordiska motståndsrörelsen stred han likväl

för Indonesiens enhet. Hans far blev president och hans svåger statsminister i Öst-Indonesien. Både fadern-presidenten och sonen kämpade för Indonesiens frigörelse från holländskt herravälde. Fadern sökte en samförståndslösning, men Parsi ville nå målet med användande av våld. Han var ledare för »Den indonesiska republikens ungdom», som på sitt program hade revolution. Han ansåg, att fadern var alltför konservativ. Detta förde till en brytning emellan, och familjen splittrades. Av Parsis tio syskon stod fem på hans och de fem andra på faderns sida.

Fadern-presidenten besökte år 1947 Europa och bevistade härunder en konferens i Caux, där han blev ännu mer övertygad om att Indonesien skulle söka vinna sin självständighet i samförstånd med Holland. Fadern återvände hem avsevärt förändrad, och detta grep Parsi djupt. Någon tid därefter sändes Parsi till Europa för att fullborda sina studier. Även han besökte Caux och fick delta i den pågående kursen för ideologisk utbildning. Denna leddes av Roger Hicks, en engelsman som tillbringat många år i Asien, bl. a. som lärare vid universitetet i Madras. De båda blev goda vänner.

Om sitt besök i Caux säger den förutvarande revolutionären: »När jag mötte Moralisk upprustning, greps jag av dess ideologi, som är större än någon annan. Jag fann en överlägsen livsåskådning, grundad på förvandling. Nu vet jag, att jag med denna

ideologi som grund kan kämpa för ett nytt Indonesien och ett nytt Asien.» Något nytt hade kommit in i hans liv. Detta förde till förståelse och enighet närmast med fadern men sedan även inom hela familjen. Parsi ville veta mer om den kristna grunden för MRA:s arbete, om Guds ledning och om de fyra absoluta normerna ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek, varpå han sett så många människor bygga sitt liv.

Sommaren 1949 skrev Parsi därför till Roger Hicks och bad honom berätta mer om de kristnas liv och tro. Den föreliggande brevsamlingen är Roger Hicks' svar. Breven gjorde Markus-evangeliet levande för Parsi. Hans liv förvandlades, och han började se och förstå den ideologiska världskampen. Jesu liv blev verkligt för honom allteftersom han läste, och han upplevde striden mellan gott och ont, vilken är kärnan i den ideologiska kampen. I ett brev till Hicks berättar Parsi, att Gud sagt honom: »Nu har tiden kommit för dig att bli ett med Kristus, och dörren har Han ställt vidöppen för dig».

Julafton 1949 döptes Parsi av Frank Buchman i Caux, i närvaro av ungdom från många länder.

Roger Hicks skrev dessa brev mitt under den sjudande världskonferensen i Caux, där människor av alla raser, samhällsklasser och trosbekännelser deltog för att finna en enande ideologi. De är skrivna med den värme och enkelhet, som kommer av personlig

erfarenhet, och de präglas av en gripande friskhet. Den moderna sökande människan har mycket gemensamt med Parsi och finner liksom denne i dessa brev hjälp att komma till ideologisk klarhet och kristen tro. Lärare, som vill ge sina elever en okonventionell bild av evangeliets innehåll, kommer säkert att med glädje använda denna bok.

Djursholm i juni 1951

Ivar Holmquist

Inledning

BREV FRÅN PARSİ

Käre Roger!

När jag som student kom till Europa från Indonesien, visste jag ingenting om kristendomen eller Bibeln. Jag längtade mycket efter att få veta något om de kristnas liv. Eftersom jag kände dig så väl, bad jag dig hjälpa mig, och dina brev har varit mig till stor hjälp.

Bibeln har blivit levande för mig. Det har betytt mycket för mig att få läsa breven, och jag tror, att det kommer att betyda mycket också för andra.

Din tillgivne

Parsi

Käre Parsi!

Ditt förslag att andra skulle få läsa de här breven tycks mottagas med intresse från alla håll. Alla behöver vi hjälp med att läsa Bibeln, och det är berikande, att vi berättar för varandra vad det givit oss. Det allra betydelsefullaste är det som vi lär oss, när vi läser för oss själva, och det är mer en hjärtats än en huvudets sak. När Petrus skriver till de olika arbetslagen i församlingarna ungefär trettio år efter Jesu död, säger han om några personer med negativ inställning:

»Eftersom de icke hörsamma ordet, stöta de sig; så var det ock bestämt om dem» (1 Petr. 2:8). Jesus själv sade till sina lärjungar: »Om någon vill *göra* hans vilja, skall han *förstå*».

Två saker är lika nödvändiga, för att vi skall gå framåt i vårt kristna liv. Det räcker inte med bara personlig erfarenhet, och det räcker inte med bara en ideologi. Båda delarna måste gå jämsides med varandra.

Markusevangeliet sätter hela tiden personlig förvandling i relation till det idékrig, som utkämpas

med avsikt att behärska ett folk och — genom det folket — hela världen. Det vänder upp och ner på gängse värderingar, det ger oss en tro, som sjunger i våra hjärtan, en lidelse som kommer oss att vilja kämpa, en livsåskådning och en plan för kampen.

I Nya testamentet möter vi ett folk, som avvisar det budskapet. I världen av i dag ser vi nationers öden ligga i vågskålen. Markusevangeliet lär oss att förstå idékriget och vår andel i det. Det är det svar världen behöver i dag.

Din alltid tillgivne
Roger

FÖRSTA BREVET

Juli

Käre Parsi!

Du har bett mig om hjälp att kunna läsa Bibeln, och jag gläder mig åt att få säga dig vad jag själv vunnit genom att göra detta. I dag skickar jag det här brevet som en inledning, och i morgon börjar vi läsningen av Markusevangeliet.

Lägg först märke till, att kristendomen är en historisk religion. Dvs. den är inte ett system av idéer vilka som helst, utan av idéer som blev fakta och historiska händelser. Vi skall därför börja med att se lite på Nya testamentet, där kristendomens historia är bäst berättad.

I början var Kristi vänner och följeslagare och de som utbildats av Honom, övertygade om att Han skulle komma tillbaka mycket snart och att världens undergång var nära förestående. Därför brydde de sig naturligtvis inte om att skriva ner vad Kristus gjort och sagt, det som de alla kände så väl till och brukade berätta för sina vänner. Men tiden gick, och Kristus kom inte tillbaka för att avsluta denna tidsålder, och några av Hans vänner dog, och berättel-

serna om Honom och om den första tiden började återges annorlunda, och nya och oriktiga berättelser lades till. Därför började de som känt Jesus personligen och deras närmaste vänner att skriva ner det som verkligen hade hänt, och sedan träffades de som ett arbetslag för att avgöra vad som var verkligt tillförlitligt. Naturligtvis såg var och en det lite olika, precis som du och jag gör, när vi beskriver samma händelse för våra olika vänner. Det är därför vi har fyra olika berättelser om Jesu liv: Matteus' evangelium, Markus' evangelium, Lukas' evangelium och Johannes' evangelium. Evangelium betyder »goda nyheter» — de goda nyheterna om vad Gud gjort för oss. Vidare har vi ett femte evangelium, och det är det viktigaste för dig: Parsis evangelium! Precis som du inte har bara din egen ledning från Gud utan också lagets, som berikar den, så har vi i dessa berättelser deras ledning och erfarenhet, som först var tillsammans med Kristus, vad Han verkligen lärde dem om Gud och om sig själv och hur Han fostrade dem. I den kristna familjen har vi också två tusen års erfarenheter av Guds ledning samlade, och vi skall strax gå igenom hur dessa erfarenheter blivit nedtecknade och sammanställda i det vi kallar trosbekännelser.

Alldeles som du och jag, när vi skriver, tar ut och betonar olika fakta, så tänkte dessa författare på olika grupper av människor. Matteus tänkte på judarna

och ville att de skulle förstå, att Kristus var uppfyllelsen av allt de hoppats på och läst om i Gamla testamentet. Lukas riktade sig särskilt till dem, som inte var judar, t. ex. den romerska ockupationsmakten, som också ville veta något om Kristus. Johannes skrev som en gammal man, vilken vandrat med Kristus som tonåring och fortsatt att följa Hans ledning under hela sitt långa liv, tills han lärt känna Honom mycket bättre, än han gjort i sin ungdom. Han skrev för att visa innebörden av allt som hänt, en berättelse genomlyst av ett helt livs hängivna lydnad. Det evangelium vi nu skall börja läsa är Markus', det som först kom till. Det skrevs för den unga kristna församlingen, som utsattes för angrepp från olika håll. Det är berättelsen om Jesus, sedd med fiskaren Petrus' ögon, sådant som Markus brukade höra honom tala om för arbetslagen överallt och som han samvetsgrant skrev ner.

*Juli**Käre Parsi!*

Låt oss nu börja läsa Markusevangeliet, men vi läser inte så långt i dag — bara de åtta första verserna. En hel del är kanske inte så lätt att förstå, men det viktiga är att vi börjar med det vi förstår! Vi skall läsa om stycket igen så småningom och diskutera de andra punkterna också, men nu läser vi för att se vad som är själva huvudsaken i berättelsen, vad som är evangelium, de goda nyheterna.

Alldeles så här i början, i vers 2, ville jag gärna förklara ett par saker. Jesaja, som citeras här, var en av Gamla testamentets profeter. Gamla testamentet är berättelsen om hur Gud började låta sig bli känd av ett särskilt folkslag, judarna. I början var deras föreställningar mycket outvecklade, men Han skickade profeter till dem — män som lyssnade till honom och var Hans talesmän. Ibland avvisade folket budskapet och råkade i stora svårigheter, ekonomiskt sammanbrott, militärt nederlag, ockupation, landsflykt. Ibland tog folket emot budskapet och lärde sig djupa sanningar: att det bara finns en Gud, att

Han är en Gud, som hatar det onda och älskar det rätta, en Gud som älskar sitt folk och säger, att de skall lyssna till Honom, att Han är en hela världens Gud.

Under århundraden före vår berättelses början hade profeterna, Guds sändebud, många gånger sagt, att Gud skulle komma till sitt folk på ett nytt och särskilt sätt och att allt skulle bli väl, när »räddaren», Messias (det hebreiska ordet för Kristus), skulle komma.

Under tiden hade grekerna skänkt världen ett gemensamt språk, som de bildade i hela västerlandet förstod. Och romarna hade haft sådana militära framgångar och upprättat sådan ordning, att man för första gången kunde färdas i trygghet. Världen var alltså redo, och just då föddes Kristus.

Du ser alltså hur det kom sig, att när Johannes framträdde i öknen med sitt budskap, så varnade folk genast en ny profet i honom. Och när han sade dem, att Den utlovade snart skulle komma, så var det vad de väntade sig. Men när han i vers 4 börjar tala om sammanhanget synd-bättring-förlåtelse, är det en chockerande ny tanke för världen, även om den antydes i Gamla testamentet. Hans budskap åstadkom en sådan uppståndelse, att betydande personer kom ner från huvudstaden Jerusalem för att se vad som stod på. Johannes sade åt dem att göra sig redo genom att se absolut ärligt på sig själva. Detta skulle bli förberedelsen till något nytt.

TREDJE BREVET

Markus 1:9—20

Juli

Käre Parsi!

Jag skulle vilja, att du i dag fortsatte att läsa, där vi slutade i går, från början av den nionde till slutet av den tjugonde versen, och tänkte över innehållet för dig själv, innan du läser mina anteckningar.

Anteckningar kan vara till hjälp, men låt aldrig vare sig dem eller böcker om Bibeln få ersätta läsningen av själva Bibeln. Det är dina egna upptäckter där, då du läser med öppet hjärta och sinne, som betyder mest.

Vers 9—13. Jesus lämnar sitt hem i Nasaret. Vi läser på ett annat ställe, att Han var omkring trettio år och dittills hade arbetat som byggnadssnickare.

Jesu dop är inledningen till Hans offentliga verksamhet och allt vad vi vet om den är koncentrerat till de närmaste tre åren, som slutade med Hans död på korset. Först mottar Jesus Guds välsignelse och därpå får Han ledning att dra sig undan för att få mycken tid för stillhet.

I de andra evangelierna läser vi mera om hur Jesus under denna tid vann klarhet om hur Guds rike skulle

upprättas, hur Han blev frestad att försöka göra det med medel, som kunde synas mycket tilltalande men som var i grunden felaktiga. Det enda jag vill tillägga här är, att Hans frestelser var högst realistiska och mycket moderna! Den första gällde vad vi i dag skulle kalla det ekonomiska evangeliet: tillfredsställ människors behov och Du botar deras begär. Jesus gick djupare: bota en människa från begär och det kommer att finnas fullt tillräckligt för hennes behov!

Vers 14—15. Då Jesus hade tillbakavisat frestelsen att upprätta Guds herravälde på orätt sätt, återvänder Han för att leva och undervisa på det rätta sättet. Genom allt vad Han sade gick en ton av förväntan — någonting skulle snart ske. För att väcka människors entusiasm och vinna deras intresse anknöt Han till det faktum, att de hoppades på och väntade att ett nytt rike skulle komma.

Vers 16—20. Det första Han gjorde var naturligtvis att bygga ett lag! Han uppmanade fyra av sina vänner, som Han redan kände, att lämna sitt yrke och arbeta tillsammans med Honom hela tiden. Tydligt hade de talat igenom saken sinsemellan förut och var genast redo, när kallelsen kom. Du kan säkert föreställa dig den spänning de kände! Hur måste inte de där orden Jesus uttalade ha bitit sig fast hos Simon! Fiske var ju en sak han kände till, och nu tänkte Jesus göra honom till människofiskare. Jag är säker på att Markus hörde honom berätta detta

hundratals gånger, när folk frågade honom hur han kommit in på »den vägen».

Vi får höra mycket mer om dessa fyra män längre fram, så håll utkik efter dem! Simon skulle snart få ett nytt namn och bli känd som Petrus. De var unga allesammans. Jakob och Johannes var tonåringar och hetlevrade och otåliga den första tiden, och de hade en rätt så besvärlig mor! Någon gång skall vi tillsammans läsa Johannes' evangelium.

FJÄRDE BREVET

Markus 1:21—45

Juli

Käre Parsi!

Jag har nyss läst sista delen av Markus' första kapitel och skall skriva ner och skicka dig mina tankar, och jag motser dina med stor förväntan.

Vers 21—22. Du vill nog veta vad en synagoga är. En synagoga är för judarna vad en moské är för muhammedanerna, ett tempel för hinduerna, en kyrka för de kristna. Det var en plats, som var öppen för alla, och så länge Jesus var välkommen, brukade han gå dit på sabbaten (lördag, judarnas vilodag) och begagna tillfället att undervisa människorna.

Det första de lade märke till var den myndighet, med vilken Han undervisade. Både du och jag vet något om den myndighet, med vilken Gud leder oss, och vi vet också, att vi kan tala utan självupptagenhet och med sann omsorg om nya människor, när Gud ger oss något att säga. Likaså har vi erfarenhet av hur detta går rakt in i hjärtat på människor och sätter dem i rörelse. Tänk dig då, vilket intryck Jesu ord skulle göra! De måste hela tiden ha dragit en stridslinje överallt och vid varje tillfälle. Antingen

var ens hjärta öppet att ta emot dem och förändras, eller också slöt det sig av fruktan och högmod, och man gjorde motstånd. Det enda, man inte kunde, var att inte bry sig om vad Han sade.

Detta var ett nytt sätt att undervisa på. Människorna var vana vid de skriftlärdas. Det är första gången dessa nämns, och de skulle komma att spela en stor roll i Jesu liv. Det är därför viktigt, att vi stannar ett ögonblick och undersöker vad de är för ena. De var bra människor. De var måna om religionen och gjorde den till föremål för djupsinniga studier. De kände till alla regler och riter och lärde sig allting om Gud ur skrifter från gången tid. De var vetenskapsmän, som kunde ge svar på svåra frågor och skriva lärda avhandlingar. Men vad de inte visste något om, det var en personlig upplevelse av Guds direkta ledning, och därför fick de alltsammans om bakfoten. De var präktiga människor med en falsk värdeskala. De kunde vinna en diskussion men förlora en människa. Det de rakt inte ville var att få oreda i sina omsorgsfullt uppbyggda system. Där var de överdängare, och de uppskattade sannerligen inte, att en obehörig uppkomling, som t. ex. en landsortsnickare, släppte ner en andlig atombomb mitt ibland dem. Jag misstänker det finns något av en skriftlärda i varenda en av oss. Det är inte alltid lätt att stå öppen för nya tankar, var de än kommer ifrån, i synnerhet när våra gamla tycks oss ha dugt så bra.

Därför att de skriftlärda inte ville bli annorlunda, kom de till sist att medverka till Jesu död.

Men folk som visste, att något fattades dem, kände på ett helt annat sätt. De upptäckte genast, att här var en som kunde göra dem friska. Naturligtvis pågick kampen inom dem, liksom den gör inom oss, om de var villiga att låta Jesus göra dem friska eller ej.

Återstoden av kapitlet handlar mest om människor, som tillät, att Jesus botade dem. Det är så mycket, som är koncentrerat i några få verser. Tag t. ex. vers 31! Jag är säker på att den familjescenen är Petrus' egen skildring av vad som hände. Det resande laget kommer tillbaka till Simons och Andreas' hem, uppfyllda av förundran och häpnad över alla de märkliga ting de sett ute i staden, och så finner de Simons svärmor ligga sjuk i feber. Det står, att de genast talade om det för Jesus — Simon tänkte sällan två gånger, innan han talade. Alltså tog Simon Jesus med sig upp i andra våningen och såg Honom ta svärmodern vid handen och ge henne tro att stiga upp. Då märkte hon strax, att hon var frisk, och skyndade sig att göra i ordning mat åt hela sällskapet.

Så förvånad den spetälske måste ha blivit, när Jesus faktiskt rörde vid honom fullt avsiktligt! Jag undrar om det någonsin hänt honom förr. Alla Jesu ord och handlingar tycks ha syftat till att föröka människors tro.

I det här kapitlet lägger jag också märke till hur folkskarorna börjar samlas kring Jesus. De hade redan börjat bli besvärande för Honom, och i sista berättelsen ser du, att Han ber den spetälske inte berätta om sitt tillfrisknande för några andra än för vederbörande myndigheter.

Jesus har så mycket att lära människor. Han vill inte bara bota deras sjuka kroppar. Det är så mycket Han vill undervisa sina lärjungar om, men folkhoparna gör detta svårt eller omöjligt. Genomgående är det intressant att studera hur Jesus rekryterar och utbildar sitt arbetslag.

Och i vers 35 läser du hur Jesus första gången möter trycket från de påträngande folkskarorna och från allt »som måste göras». Till varje pris gäller det att ha mycken tid för stillhet med Gud. Jesu styrka kommer från Gud, inte från popularitet: framgång består inte i att behaga människor utan i att lyda Gud.

FEMTE BREVET

Markus 2:1—28

Juli

Käre Parsi!

Jag föreslår, att du i dag börjar med att läsa hela andra kapitlet i ett sträck. Du minns, att Jesus tillbakavisat frestelserna att upprätta Guds herravälde på orätt sätt. I de här kapitlet går Han vidare och visar det rätta sättet.

När du läst igenom kapitlet, så gå tillbaka och dela upp det i stycken, sätt rubriker över dem och säg vad som intresserar dig mest. Jag har gjort samma sak här, men du får inte tjuvtitta, innan du gått igenom det själv! Det finns inte något riktigt sätt eller något oriktigt sätt; huvudsaken är att du gör det på ditt eget sätt!

* * *

Kanske du observerat, att alla berättelserna i det här kapitlet handlar om samma sak: hur Jesus gick till väga, när Han mötte motstånd. Det måste ha varit en avgörande fråga för Markus och hans läsare, alldeles som för oss. Ge akt på hur kritiken och motståndet växer med varje berättelse. Först finns

det i folks tankar. Sedan kommer det som skvaller till lärjungarna. Slutligen övergår det till direkta och avsiktliga angrepp. Och hela tiden tycks det komma från »präktiga människor». Jesus möter alltid deras behov, lika väl som Han ger svar på deras frågor. Han möter hånfull kritik med grundläggande sanning.

Vers 1—12. En sjuk man möter Jesus. Lägg märke till tron hos den sjuke mannens vänner! Jesus tar itu med den verkliga orsaken till hans sjukdom. Sann hälsa innebär ett rätt förhållande till Gud. Står du i rätt förhållande till Gud, kanske du också fort blir frisk! Jesus gav mannen det han djupast behövde, kanske inte det han först ville ha, men säkerligen det han verkligen hade behov av. Precis på samma sätt gör Jesus med oss i våra stilla stunder i dag. Han går rakt på det väsentliga. Vi vet ofta redan vad det är, men blir i alla fall förvånade över att höra det. Kanske vi hoppades på något annat. Tyvärr vill också vi alltför ofta få symptomen avhjälpta, men egenviljan och egenkärleken, som ligger bakom dem, vill vi ha lämnade i fred. Och sedan undrar vi varför Gud inte svarar på våra böner. Det vore inte bra för oss, om Han gjorde det!

Vers 13—28. Två felaktiga uppfattningar om religion rättade.

- a) 14—17. Att den skulle vara till för präktigt folk.

- b) 18—28. Att den skulle vara en fråga om bud och förbud.

Vers 14—17. Vem är frisk och vem är sjuk? Levi, mera känd under namnet Matteus, ansluter sig till det vandrande laget och ordnar en avskedsfest. Jesus begagnar sig av de skriftlärdes och fariséernas opposition för att ge mera undervisning om Guds rike.

Den första förutsättningen är vårt behov av Jesus. Hans rike är endast för syndare. De skriftlärdade och fariséerna trodde, att de andra var syndarna. De räknade inte sig själva dit. De föredrog att bevisa, att de hade rätt, framför att erkänna, att de behövde förlåtelse. I stället för att säga, att de hade fel när de handlat lumpet, sade de, liksom jag själv ibland säger:

»Tänka sig att jag kunde göra något sådant!» hellre än:

»Vad annat än en grymtning kan man vänta från en gris?»

I några av världens religioner möter man den uppfattningen, att vi kommer närmare Gud, allteftersom vi gradvis förbättras, kanske genom många reinkarnationer i denna världen. Jesus visade, att vi inte behöver vänta så där länge, att det inte är så mycket fråga om förbättring, som om att Han kommer till oss. Han sade, att Han är som en läkare, redo och till tjänst för alla, just sådana som de är nu. Och vi är inte så dumma, att vi väntar tills vi blir friska, innan vi går till doktorn!

Vers 18—28. Varför håller ni inte buden? Många av oss försöker att ta med oss vårt gamla sätt att tänka in i vårt nya liv, och det vill inte gå ihop. Fariséerna ville ha sin säkerhet i föreskrifter, som sade vad de skulle göra och inte göra. Jesus börjar visa dem den nya revolutionerande vägen, det personliga gudsförhållandets väg, och säger, att Gud älskar människor mer än föreskrifter.

SJÄTTE BREVET

Markus 3:1—6

Augusti

Käre Parsi!

Nästa kapitel, det tredje, tycks fortsätta tankegången från det föregående. Vilket är viktigast: föreskrifter, goda föreskrifter som hjälpt till att bygga upp och bevara en nation, eller människors behov? Låt oss läsa bara sex verser. Försök att förstå fariséernas synpunkt:

»Om du låter föreskrifterna fara», säger de förmodligen, »så utnyttjar folk det. All den laglydnad och trygghet, som byggts upp, kunde gå förlorad; det skulle strida mot nationens intressen. Regler och föreskrifter måste finnas. Varför botar du inte på någon annan av veckans sex dagar?» Denne Jesus var tydligen särskilt farlig. Han höll på att vinna massorna, och det måste man genast sätta stopp för. Lagen, given genom Moses och respekterad av allt folket, var alldeles tydlig: »Du skall icke arbeta på sabbaten», och alla auktoriteter var eniga om att botande av sjuka var ett arbete.

Och nu var iscensättningen klar för föreställningen denna sabbatsmorgon i synagogan.

En man med en förvissnad hand satt där, kanske därför att han hört talas om Jesus och hoppades Han skulle komma, kanske avsiktligt placerad där av fariséerna. Kan du se scenen för dig? Jesus kommer in i synagogan, säkerligen med lärjungarna i sällskap; så en plötslig stillhet. Han ser mannen sitta där med sin förvissnade hand fullt synlig. Allas ögon är riktade på Honom, fariséernas hårda, kalla ögon, som vaktar för att se om Jesus skall antaga deras utmaning — de vet att om Han gör det, blir det strid på liv och död; åhörarnas ögon, som ser från fariséerna till Jesus och till mannen, fyllda av spänning och undran inför vad som nu skall hända; slutligen mannens egna ögon, hoppfulla, förväntansfulla, tvivlande, kanske en blandning av allt detta. Säkerligen hade de kloka fariséerna rätt, men Jesus hade i alla fall botat så många.

Om jag vore regissör och skulle filma den scenen, skulle jag göra mycket av själva entrén. Den är dramatisk. När Jesus botade den handen, undertecknade Han sin egen dödsdom. Och Han frigjorde människor. Han visade dem skillnaden mellan att vara lagträlar och att vara Guds barn.

Jesus tvekar inte. »Stå upp och kom fram», säger han till mannen. Utmaningen antages! Nu ges det ingen återvändo.

Så snabbt Jesu fråga vänder upp och ner på situationen för fariséerna och placerar det hela på ett

annat plan! Jag minns första gången det hände mig i min stilla stund. Jag hade framfört fina och logiska skäl för att rädda mitt »anseende» genom att inte betala tillbaka en del pengar, som på orätt sätt kommit i min ägo. Och så kom det i min stilla stund, lugnt och envist: »Vad är det absolut ärliga att göra?» Det slog undan alla de stöttor jag så omsorgsfullt satt upp. Också jag kunde bara tuga, men jag förändrades, Gud ske lov. Annars skulle jag ha förblivit en farisé. När jag först hörde talas om förvandling och Guds ledning, handlade jag precis som en farisé, bara med den skillnaden att *mitt* angrepp bestod i att jag försökte förlöjliga hela saken och skratta bort den. Jag blev inte glad, när jag fick höra, att människor blivit annorlunda. I djupet av mitt hjärta var jag rädd för vad det kunde innebära för mig och min livsföring.

Fariséerna var privilegierade människor, bärare av nationens traditioner, ledare, vilkas hårda hjärtan skulle förråda deras nation och förorsaka den ousägliga lidanden under tusentals år.

Medan fariséerna stod svarslösa och motsatte sig förvandling, måste ett stort hopp ha väckts i mannens hjärta. Denne Jesus resonerade inte om huruvida Han kunde bota honom, bara om huruvida det var riktigt att göra det eller ej. Och stunden kom. Han gjorde det! »Räck ut din hand!» Och den blev frisk, alldeles återställd.

Fariséerna väntade inte längre; de hade sett det de ville se. Att de stängde sina hjärtan gjorde dem bittare än någonsin. Det är alltid så, när vi är i Jesu närhet eller hör Hans budskap. Vi kan inte förbli neutrala. Vi går bakåt eller framåt, sluter våra hjärtan eller öppnar dem.

Fariséerna slöt sina hjärtan och gick sin väg för att göra sina fiender, den tidens quislingar, till sina bundsförvanter. De behövde all den hjälp de kunde få för att bli av med Jesus. Han hade oroat deras samveten, hotat deras livsföring, säkerhet och auktoritet. De ville inte bli annorlunda — alltså måste de bli motståndare och föra sin nation till undergång. Den oförvandlade mänskliga naturen är likadan i dag. »Antingen offrar vi vår själviskhet för vårt lands skull, eller också offrar vi vårt land för vår själviskhets skull.» Stora dörrar svänger på små gångjärn.

* * *

Och nu blir det hemarbete, Parsi:

1. Läs dessa sex verser igen och tänk över hur du skulle använda dem för ett filmmanuskript.

2. Svara på frågan: »Varför uppsköt inte Jesus botandet till nästa dag och undvek kontroversen med fariséerna?»

SJUNDE BREVET

Markus 3:7—35

Augusti

Käre Parsi!

Det vi läste i går kunde kallas krigsförklaring i idékriget. I dag skall vi läsa resten av det tredje kapitlet. Här är ett sammandrag av vad som händer:

V. 1—6. Krigsförklaring i idékriget.

V. 7—19. Båda sidor värvar bundsförvanter.

V. 20—35. Oppositionen söker förvirra både Jesu familj och folkskarorna.

Jesus svarar och drar upp den verkliga stridslinjen.

Läs nu kapitlet till slut för dig själv och stryk för det som intresserar dig. Först när du gjort det, så titta på de anteckningar jag gjort här nedan.

Vers 7—12. Kriget mellan motsatta ideologier har börjat. Fariséerna drar sig tillbaka för att få bundsförvanter och kunna förgöra Jesus. Jesus drar sig tillbaka för att undervisa sina lärjungar och utbilda dem till att erövra världen. Folkskarorna följer Honom.

Vers 13—19. Utväljandet av de tolv apostlarna.

Det var dessa män Jesus skulle utbilda och lämna ensamma kvar efter tre korta år. Det finns en legend, som säger, att Jesus en gång tillfrågades: »Vilka andra planer har du, om dessa män sviker?» — »Jag har inga andra planer», svarade Han.

Vers 20—35. Då motståndarna misslyckats med att rubba Jesus från Hans föresats, lagar de så, att Hans familj får höra obehagliga och osanna saker om Honom och om det verk Han utför (vers 21). Denna teknik att starta smädekampanjer var inte ny då för tiden och har ända in i våra dagar varit välbekant för de styrkor, som motsätter sig moraliska normer. Jesus begagnar åter oppositionen för att visa var den verkliga stridslinjen går. Det gamla tänkandet passar inte för det nya livet. Familjen utgörs av dem som gör Guds vilja. Det är inte fråga om födelse utan om pånyttfödelse. (Verserna 31—35). Det finns *en* lojalitet, som i sig innefattar varje annan lojalitet.

De skriftlärdas, som kommit ner från huvudstaden enkom för Jesu skull, drar sig nu ännu mer ifrån Honom. Då de inte vill förvandlas och erkänna sanningen i det Han säger och gör, måste de kalla det goda ont. Ondskan gör snabba framsteg. Det gives ingen neutralitet, när idékriget rasar.

De skriftlärdas politik är att söka förvirra massorna. De vill inte, att andra skall acceptera Jesus, därför att de själva inte är villiga att acceptera Honom.

De skriftlärda av i dag gör likadant. De är fortfarande ofta respektabla och respekterade människor.

Det enda som inte kan förlåtas, säger Jesus, är att medvetet kalla vitt för svart, att kalla sanning för falskhet. Vi kan försöka och misslyckas, och vi gör det och får frikostigt förlåtelse. Men att vända Gud ryggen och kalla Hans sanning för lögn och Hans godhet för ondska är att utestänga oss från Hans kärlek och förlåtelse, — så länge vi handlar så. Jesus slutar med att säga: »Den som gör Guds vilja, den är min broder och min syster och min moder.»

ÅTTONDE BREVET

Markus 4:1—34

Augusti

Käre Parsi!

I nästa kapitel, det fjärde, får vi enastående illustrationer till hur Jesus undervisade, och en bättre lärare har aldrig funnits. Han berättade historier, sådana historier att de lever ännu två tusen år senare och kommer att leva vidare. Hans historier handlade alltid om sådant, som folk förstod och såg runt omkring sig — en såningsman som sår, säd som växer upp, en lampa som bärs in i ett rum, en borttappad penning, ett bortsprunget får, en förlorad son. Det vore nog bra, om du reserverade en sida i din anteckningsbok för de saker Jesus berättade historier om och använde som exempel.

När Jesus berättade en historia, var den alltid livfull och klar, fastän folk ofta hade svårt att själva upptäcka meningen med den. Som i all god undervisning lämnades mycket åt åhörarna att upptäcka själva. Det är likadant, när du och jag läser Bibeln nu. Det viktigaste är det vi själva upptäcker, allteftersom den Helige Ande lär oss. Ha därför alltid en stilla stund efter bibelläsningen och låt Honom undervisa dig.

De här anteckningarna kan vara dig till hjälp, men om de kommer i stället för den Helige Andes undervisning, blir de till hinders.

Läs nu de trettiofyra första verserna! I berättelsens form ger de kunskap om Guds rike. När du läst dem och haft en stilla stund, kan du läsa resten av mina anteckningar.

* * *

Liknelsen om såningsmannen förefaller enkel nog för oss, t. o. m. självklar. Varför upprörde den människor så på den tiden? Jag påminner dig om några saker jag skrivit tidigare. Du minns, att judarna väntade en Messias, som skulle vara konung, och att de trodde, att när han kom, skulle allting bli bra. I sina frestelser hade Jesus avvisat att vara Messias på något av de sätt man väntade sig, sätt som skulle ha tvingat människor att uppföra sig rätt, även om de inte ville det i sina hjärtan.

Nu talar Han i en underbar berättelse om hur Guds rike skall komma. Det kommer bara när människors hjärtan är öppna och längtar efter det. Som en författare säger:

»Det var mycket svårt för dem som var uppfostrade i den judiska traditionen att tro, att Guds rike är någonting, som strös ut för alla vindar, som ibland misslyckas, ibland har kortvarig framgång, följd av misslyckande, och som endast vid vissa tillfällen når hel och full framgång.»

Markus har ytterligare några liknelser av Jesus om Guds rike. Vår roll, när det gäller att föra Riket till människorna, är betydelsefull, men Guds andel är mycket betydelsefullare. Han kan låta en stor skörd komma av små frön. På samma sätt kan Hans undergörande makt låta kraft, som förändrar världen, växa fram ur våra troshandlingar och vår lydnad.

Genom att Jesus framställde dessa sanningar med tillhjälp av liknelser eller berättelser, undvek Han att råka i diskussion. Han berättade dem på ett sådant sätt, att varje människa fick ut av dem, det hon kunde få. Fariséerna och de skriftlärda hade tyvärr visat, att de inte ville se sanningen i ansiktet eller inse vad den betydde, eller höra och förstå. De visste, att om de gjorde det, skulle de bli tvungna att böja sig för den och bli annorlunda, och därför valde de medvetet mörker i stället för ljus. De sökte förvirra massorna. Därför berättade Jesus historier, som innehöll hela sanningen och som fariséerna inte kunde motsäga.

Observera att Jesus ständigt har två kategorier av människor i tankarna: skarorna som Han talade till i liknelser (verserna 1—9) och den förtroligare kretsen, som Han gav mera detaljerad utbildning och instruktion, sedan skarorna hade gått hem (verserna 10—20).

När vi nu för tiden vill meddela andra våra erfarenheter av Guds rike, är det fortfarande bäst att göra

det i form av berättelser — berättelser om vad som hänt oss, våra vänner, vårt land.

Den mänskliga naturen tycks vara ungefär densamma även i vår tid: Om vi märker, att sådden inte bär god frukt i oss, beror det kanske även nu på »tidens omsorger och rikedomens bedrägliga lockelse och begärelser efter andra ting». När vi låtit Gud ta itu med dessa saker i våra liv, får vi nya erfarenheter av Hans rike att berätta.

NIONDE BREVET

Markus 4:35—41

Augusti

Käre Parsi!

I dag skall vi läsa de sex sista verserna i det fjärde kapitlet (35—41). Det finns mycket att tänka på i denna korta berättelse.

Människor, i synnerhet »moderna» människor, är ibland bekymrade över underverken i Nya testamentet. De frågar: »Har de verkligen ägt rum?» Den egentliga frågan, som bör besvaras först, är inte alls den, utan en fråga angående Jesus: »Vem var Han?» Var Han bara en god människa, fullständigt överläten åt Guds vilja och trogen i lydnad mot den, då är det svårt att tro på underverken. Var Han Gud, som blivit människa, »Ordet vart kött», som Johannes uttrycker det i sitt evangelium, då är det vad man kan vänta sig!

Skeendet i världen, som vi börjat upptäcka och som vi kallar naturlagar, har inte brutits utan ersatts av en högre lag — andens lag — som vi vet mycket lite om. De största av alla under är inte de som skedde i naturen, utan de som skedde i människors hjärtan. När vår tro blir fullkomlig, kommer vi utan

tvivel att behärska också naturen på ett nytt sätt. De under Jesus utförde var en del av Hans natur, uttryck för Hans personlighet och kärlek. Han gjorde dem för att möta människors behov, föröka deras tro på Honom och hjälpa dem att förstå vem Han var.

Lägg märke till ett ögonvittnes livfulla detaljer i den här berättelsen. Kom ihåg, att Markus' evangelium är den historia han gång på gång hörde Petrus berätta. Petrus var fiskare; därför måste den här händelsen ha gripit honom. Han kände till denna sjö som ingen annan. »De togo Honom med i båten», läser vi. *Båten*. Alla de andra evangelierna säger en båt. Men för Petrus var det inte vilken gammal båt som helst; det var båten, hans båt. Observera också detaljen i v. 38: Ingen annan kommer ihåg »huvudgården», ägarens, Petrus' egen kudde — Jesus sovande på hans egen plats.

Svårigheten är inte om underverken hände eller ej, eller om Gud allsmäktig är i stånd att göra det eller detta, utan svårigheten ligger i att fatta, att Han skulle bry sig så mycket om oss människor, att det inte finns några gränser för vad Han vill ge och göra för oss.

TIONDE BREVET

Markus 5:1—20

Augusti

Käre Parsi!

Ibland går det bra att komma underfund med vad en berättelse rör sig om genom att försöka se den för sig och sedan berätta den med egna ord. Det kan betyda mycken ansträngning, och det kan också vara bra. Man kommer inte långt annars. Därför har jag försökt skildra denna scen, som jag ser den, de tjuugo första verserna i femte kapitlet — vill inte du också göra det?

Jag tänker mig, att Jesus och Hans sällskap haft en arbetsam dag med mycket folk och att Jesus beslutat sig för att ta lärjungarna med sig till andra sidan sjön, troligen i förhoppning att få lite lugn och ro. Ingen mer än Han sov på färden över sjön. Det blåste så, att till och med yrkesfiskare, som kände väl till sjön, blev förskräckta. Jag tror, att de gick i land lite omtumlade, både av stormen och av upplevelsen att Jesus stillat den. Äntligen skulle de få den efterlängta vilan! Men nej, en sinnessjuk man var där och mötte dem. Han hade sett flera båtar landa. Kanhända han gett akt på ovädret från sin

grotta och sett, att det plötsligt upphörde. Kanske nyheterna om Jesus och om underverken, som Han utförde, nått till och med honom. Med sällsam intuition hade han måhända gissat vad som hänt, och med en sinnessjuks självupptagenhet kunde han ha inbillat sig, att hela expeditionen gällde honom. Ibland när jag har ont samvete tror jag, att folk avsiktligt säger saker, som gäller mig, när de inte alls tänker på mig. När vi börjar försvara något hos oss själva, behöver i regel detta något inte så mycket försvar som förändring.

I alla händelser sprang den sinnessjuka och mötte Jesus, och striden mellan goda och onda krafter pågick inom honom, precis som den gör inom oss. Han anklagade Jesus för att plåga honom. Ändå var det inte Jesus som plågade honom. Den stackaren plågade sig själv. Han överförde det på Jesus hellre än att se det hos sig själv. Detta är en välkänd företeelse, som kallas projektion, att i god tro anklaga andra för de fel vi själva har.

Den sinnessjuka var vad man på den tiden kallade besatt av en ond ande. Han var så illa därän, att man sade, att det inte bara var en utan flera onda andar i honom. I många trakter på jorden tror man än i dag, att folk blir besatta av onda andar. Och för egen del tycker jag, att bilden uttrycker sanningen bättre än mycket av vår moderna jargong. I varje fall råder intet tvivel om vad den sjuka och Jesu samtida trodde.

Här var en man uppfylld av onda andar, och skulle han kunna botas, måste dessa skickas någon annanstans. Vilken tur att en svinhjord fanns i närheten! Kanske hjorden blivit skrämmd av de ovanligt många människorna, av den sinnessjukes skrik och av upphetsningen hos de båtlaster med människor, som flockade sig runt omkring, och så rusade de i väg i vild panik. I vilket fall som helst så trodde mannen, att han nu var kvitt sina onda andar, och han visste, att han var frisk och inte skulle bli hemsökt igen. Alla hans ensamma, förfärliga samtal med sig själv och de onda andarna inom honom var förbi för alltid.

Nu kommer de förmögna stadsborna och byborna springande. Döm inte dessa gerasener för hårt! Hur skulle du och jag ha reagerat? Det var ju utmärkt, att den sinnessjuka blivit botad, men hur gick det med vår egendom? Det var mycket kapital nedlagt i de två tusen svinen, och det var en olycka, att det var borta. Vad skulle du tycka om att plötsligt utan eget förvållande finna dina tillgångar minskade? Är du säker på att du skulle tänka främst på den sjuke och det som hade hänt honom? Jag tvivlar på att jag skulle ha frågat: »Om Jesus gjort detta för den sjuke, vad skulle Han då kunna göra för mig?» Ofta vet jag inte vad jag själv behöver. Även om jag känt, att jag hade behov av något, skulle det varit svårt att komma fram med det just då. Det skulle alltför

mycket ha sett ut, som om jag identifierade mina bekymmer med den sinnessjukes.

Alltså bad man Jesus lämna trakten. Och Jesus gick lugnt sin väg, och det är möjligt, att de inte ens förstod vad de gick miste om. Kanske Petrus och de andra lärjungarna aldrig skulle ha vetat vad de förlorat, om de sagt nej till Jesus. De kunde ha skapat ett mycket framgångsrikt och aktat fiskeriföretag och undrat varför de till slut ändå inte blev lyckliga. Har inte du och jag gjort precis likadant som gerasenerna? Hur ofta stör inte Jesus i vår stilla stund vårt lugn och vår säkerhet genom att ändra vår värdeskala? Jag minns min första reaktion, när jag fick ledning att frigöra mitt kapital och investera det i förvandlade människor. Det första jag tänkte på var vad det skulle betyda för mig och min framtid. Jag var alldeles likadan som de som ägde svinen. Och jag hade en lika felaktig uppfattning av vad som var »min» egendom. Nu vet jag att alla ting är Guds och att Han kan använda dem, som Han finner bäst. Han har satt mig till förvaltare av några av dem, men de är Hans. Han kan göra vad Han vill med dem, och Han vet vad som är bäst. Jag har funnit min säkerhet inte i mitt bankkonto utan i min lydnad. Om vi inte hjälper människor fram till den upplevelsen, kommer de att förbli slavar, där de tror sig vara mest fria. De kommer att vara i materialismens våld, till och med när de understödjer andligt arbete. Valet

mellan att hålla fast vid pengarna och att bruka dem för att göra människorna och världen bättre, är inte alltid så lätt som det låter. Låt oss verkligen bli så fria att Jesus kan visa oss vad Han än vill att vi skall göra med Hans egendom, och låt oss inte be Honom gå bort från vår trakt.

Kom ihåg: kristen livsföring är alltid revolutionerande!

Om vi lyssnar till Jesus i en stilla stund, kanske Han nu har mera att säga oss.

ELFTE BREVET

Markus 5:21—43

Augusti

Käre Parsi!

Slutet på det femte kapitlet (verserna 21—43) utgörs av två berättelser. Försök att uppfatta dem, som om du vore en av huvudpersonerna.

Föreställ dig Jairus' och familjens rådslag hemma — den lilla dottern ligger döende, någon nämner Jesu namn och vad Han sägs ha gjort; kanske någon av dem bevittnat en helbrägdagörelse. Tvivel kastas fram. Sade man inte om den där Jesus, att Han gick till storms mot religionen; varför skulle annars de religiösa ledarna vara emot honom? Passade det sig, att Jairus, synagogföreståndaren, offentligt besökte denne landsortssnickare? Så resonerade de säkert fram och tillbaka.

Jairus älskade sin dotter så högt, att han inte brydde sig om vad folk sade, och när han fattat sitt beslut, gav han sig hän åt det helt och fullt — om han bara kunde få Jesus med sig, skulle allt bli bra. Så armbågade han sig genom folkmassan för att komma fram till Jesus och »föll ned för Hans fötter och bad Honom enträget».

Men medan de är på väg till hans hem, kommer den fruktade underrättelsen: det är för sent. »Din dotter är död.» Någon har sagt, att vilken annan som helst i hela världshistorien utom Jesus skulle ha vänt om då. Men jag är säker på att Jesus log mot föreståndaren och sade: »Frukta icke, tro allenast!»

Och så blev alla de lejda gråterskorna, som skulle ropa och jämra sig, och de hånande släktingarna utvisade, och bara de som hade åtminstone en smula tro fick vara med. Petrus var där, och åter har vi ett ögonvittnes skildring av vad som hände, ända in i minsta detalj av Jesu karakteristiska omtanke. Mitt i all uppståndelsen var det Han, som lagade så, att flickan fick något att äta.

* * *

I den andra berättelsen (verserna 24—34) ser du likaledes ett skriande behov, fast så olikt gerasenernas på andra sidan sjön, och samma förvissning att Jesus visste råd. Tron segrar åter över fruktan och möts av Jesu ömma omsorg. Genom varje berättelse lär Jesus oss något om hurdan Gud är.

P. S. — Jag tror inte, att den friske och starke Petrus hade så mycket till övers för läkare. Se så okänsligt han beskriver den sjuka kvinnan: »Hon hade lidit mycket hos många läkare och kostat på sig allt vad hon ägde, utan att det hade varit henne till något gagn; snarare hade det blivit värre med hen-

ne.» Det är intressant att se hur mycket mjukare Lukas tar på det, han som var läkare! Han beskriver henne som en kvinna, som »haft blodgång i tolv år och icke hade kunnat botas av någon» (8:43). Evangelierna är mycket mänskliga.

TOLFTE BREVET

Markus 6:1—29

Augusti

Käre Parsi!

Det sjätte kapitlet är uppdelat i olika avdelningar. I dag skall vi läsa de tre första:

- V. 1— 6. Jesus föraktas i sin hemstad.
- V. 7—13. De första livsförvandlingsgrupperna sändes ut.
- V. 14—29. Johannes Döparen avrättas.

Vers 1—6. Nyckelordet är fortfarande tro. Utan tro ingen helbrägdagörelse. Jesus visar på nytt, att Hans rike inte skall upprättas genom våld utan genom människors eget fria val. Om de inte känns vid det och inte vill ha det, kan inte ens Gud ge dem det. Det är en ganska förfärande tanke; det vore så mycket lättare, om inte vårt ansvar vore så stort.

Det vore bra om vi frågade oss själva:

- a) Vad hindrade tron hos dessa människor och vad hindrar den hos mig?
- b) Vad gick de miste om genom att de inte hade tro? Vad går jag miste om och vad går världen miste om genom att inte ha tro?

Vers 7—13. Nu skall de tolv för första gången vara borta från Jesus på egen hand. Ingen skulle vara ensam, men jag är övertygad om att några av dem var rädda i alla fall. Och Jesu föreskrifter tycktes inte göra saken lättare. Jag undrar, om alla tolv tyckte att dessa var riktigt praktiska, eller om någons stolthet gjorde uppror emot att vara så där beroende av andra! Jag tänker mig, att somliga av dem undrade vad de skulle ha att säga — de var ju så otränade! Vad de faktiskt sade sammanfattades i ett ord, och det är det första steget in i Guds rike.

Detta att avstå från materiell trygghet måste ha betytt mycket för tron hos de tolv och också för dem, som hjälpte dem. Och följden för de människor, som tog hand om lärjungarna, blev att de började upptäcka Guds rike. Det var den bästa penningplacering de någonsin gjort.

Så praktiska Jesu föreskrifter var för utbredandet av Hans rike och för stärkandet av människors tro!

Vers 14—29. Johannes Döparen gick alltid rakt på sak med alla slags människor, från skarorna som flockade sig omkring honom i öknen till konung Herodes. Han intog utan fruktan en moralisk ståndpunkt, och Herodes' illasinnade familj hatade honom för detta och planerade att mörda honom. I Luk. 3:1—20 kan du läsa mer om denne Jesu kärve förelöpare.

Den här hemska berättelsen visar alltför tydligt den bakgrund, mot vilken Jesus arbetade, den verkliga livsfara Han var utsatt för under en så mäktig och ondskefull konung. Nyheten om vad som hänt trängde ut till alla delar av Palestina, till och med in i konungens palats. Det gick många rykten och historier. Iscensättningen är klar för den slutliga sammanstötningen.

TRETTONDE BREVET

Markus 6:30—56

September

Käre Parsi!

Jag har fortsatt att dela upp det sjätte kapitlet i olika stycken och satt rubriker på dem. Jag är inte riktigt nöjd med dem och tror att du kan få dem bättre.

V. 30—34. Jesus följes av påträngande skaror.

V. 35—44. Jesus bispisar fem tusen män.

V. 45—52. Jesus går på vattnet.

V. 53—56. Jesus botar folkskarorna.

Man tycks ha lagt särskilt stor vikt vid berättelsen om hur Jesus bispisar de fem tusen männen. Den är den första, som omtalas i alla fyra evangelierna. Observera den färgstarka lilla detaljen om det *gröna gräset*. Det är bara Markus, som har den med. De andra författarna, som hade Markus som källa, utelämnade den; den betydde så litet för dem. Men Petrus hade sett det friska vårgräsets intensiva grönska, och han såg det för sig, när han beskrev scenen.

Jag lär mig av denna berättelse, att det finns tillräckligt för allas behov, om Herren får bestämma hur vi skall använda det vi äger. Nästa berättelse klar-

gör, att hur stormigt vårt liv än må vara, så får vi frid, när vi låter Jesus komma in i det.

Jag tycker om det sätt, på vilket lärjungarna talar om sina svagheter. När berättelsen skrevs, var de den unga kyrkans främsta ledare. Men i alla fall hade de ingenting emot att tala om att de »ropade högt» och »blevo förfärade» och »icke kommit till förstånd» och att »deras hjärtan voro förstockade». Det är mycket uppmuntrande för mig!

FJORTONDE BREVET

Markus 7:1—23

September

Käre Parsi!

Vill du till att börja med läsa bara de fem första verserna i kapitel sju och mina anteckningar om dem och sedan göra ett uppehåll. Det är något jag vill fråga dig om.

Vers 1—5. Minns du, när vi sist stötte på fariséerna? Det var ett bra tag sedan, i början av tredje kapitlet (sjätte brevet). Vi kallade deras möte med Jesus för krigsförklaring i idékriget. Och sedan Jesus, fullt medveten om vad det gällde, antagit deras utmaning, läste vi: »Fariséerna gingo bort och fattade strax, tillsammans med herodianerna, det beslutet, att de skulle förgöra Honom.»

I kapitel sju, vers ett, går de på nytt till anfall. Med förstärkning från huvudstaden »församlade de sig omkring Honom». Kan du föreställa dig alla konferenser de haft och alla planer de gjort upp under mellantiden? Man lägger omedelbart märke till första steget i deras strategi. Det var att angripa Jesu lärjungar snarare än Jesus själv! Kanske de tyckte, att Han var alltför populär bland folket, då Han bo-

tat så många. De anklagade lärjungarna för att inte följa sitt folks religiösa traditioner och sedvänjor. Lärjungarna anklagades inte för att vara smutsiga om händerna, när de åt, utan för att de inte iakttog de föreskrivna, ceremoniella tvagningarna. Det rådde ingen tvekan om att de var skyldiga.

Jag bad dig göra ett uppehåll, när du läst vers fem, för jag skulle vilja fråga dig själv hur du tror att Jesus svarade på den anklagelsen och hur du skulle ha svarat på den. Tänk ett ögonblick, innan du fortsätter!

* * *

Vers 6—23. Jag undrar om du blev lika förvånad som jag över den skärpa, med vilken Jesus bemötte anfallet. Jag minns en bön jag kunde som pojke, där det talades om »Gode Jesus, saktmodig och mild». Jag kunde inte hjälpa, att jag tänkte: »Ingen riktig karl.» En sådan falsk bild! Hur tappert och lysande var inte detta angrepp rakt i ansiktet på den församlade hierarkien. Jag är säker på att ingen någonsin talat så till fariséerna förut. Att kallas en hop skrymtare, att få skrifterna citerade som bevis mot sig och få sina slugaste finter avslöjade — det var sannernligen att få striden flyttad över på egen mark. Kom ihåg att det var ingen skenfäktning! Det var strid på liv och död mellan två ideologier.

Jesus försvarade inte sina lärjungar. Han avslöjade fariséerna. Han påvisade det knep, varmed fari-

séerna kringgick budet att hjälpa sina föräldrar genom att säga, att pengarna givits åt Gud. Han lade sig verkligen vinn om att få folkskarorna med sig och visa dem vad Han tänkte. Än en gång talade Han i liknelser, så att var och en uppfattade så mycket han kunde och sedan gick sin väg med någonting att tänka på i stället för något att disputeras om. Många tidsinställda »bomber» måste ha exploderat, när folk plötsligt upptäckte vad Jesus talade om. Sanningen förefaller oss så tydlig och självklar, att vi är förvånade över att lärjungarna måste få den förklarad för sig efteråt. Men historia skapas av den lilla minoriteten, som inser den revolutionära sanningen i dag och gör den till allmän egendom i morgon.

* * *

Läs ännu en gång vers två som avslutning.

Folk avslöjar sig genom vad de lägger märke till och genom vad de säger. Och även genom sin tystnad. Tänk på allt vad fariséerna kunde ha lagt märke till, när de träffade Jesus och Hans lärjungar, när de såg de sjuka bli botade och hörde Hans undervisning och berättelser.

Jag kommer alltför väl ihåg första gången jag mötte en aktiv ideologi, som gjorde människor anorlunda. Jag lade märke till alla felaktiga småsaker (eller som jag trodde vara felaktiga), och gick så miste om det viktigaste. Och jag gick nästan miste

om min egen förvandling och upptäckten av en helt ny värld att leva i och kämpa för.

Fariséerna på Jesu tid gav akt på — vad? Helbrägdagörelsens underverk? Stadiga fiskare och skattmasar, som i religionen fann en kraft, som kom dem att lämna sina yrken och arbeta tillsammans? Jesu personlighet? Sina egna falska värdesättningar och sin brist på effektivitet? En idé som var stor nog att ena och rädda deras folk? Nej, ingenting av allt detta. De gav akt på det som de var ute efter. »Att några av Hans lärjungar åto med orena, det är otvagna, händer». Deras hjärtan var slutna, och därför var deras synvidd begränsad. Det påminner mig om en barnvisa, som lyder så här:

Kisse katt, kisse katt,	Kisse katt, kisse katt,
Var har du väl varit?	Vad såg du väl där?
I London jag varit	Där såg jag en mus
Och gästat vår drottning.	Inunder en stol.

Det är viktigt vad vi ser!

FEMTONDE BREVET

Markus 7:24—37

September

Käre Parsi!

I dag skall vi läsa det sjunde kapitlet till slut.

Vers 24—30. Jesu sammandrabbning med fariséerna skärpte idékriget, men det ingick inte i Jesu strategi att låta striden komma till ett avgörande ännu. Han hade så mycket att lära sina lärjungar först. Han för dem därför bort från det område, där fariiséernas inflytande var stort, till 'Tyrus' och Sidons mera avlägsna trakter. Utan tvivel hoppades Han också kunna undvika folkskarorna och få den tid Han behövde med sitt lag.

Men det blev inte så. Som vanligt gick ryktet före Honom, och människor kom för att bli botade. Förr tyckte jag att den här berättelsen om den syrofeniciska kvinnan var mycket svår att förstå. Det var inte den sortens historia, som vem som helst kunde ha hittat på själv, och ändå föreföll Jesus så hård. Jag vet inte om jag förstår alltsammans än, men jag började göra det, när jag upptäckte, att det inte var fråga om att Jesus var sträng, utan om att jag var för sentimental. Och jag är övertygad om att Jesus talade med ett

småleende, som kom Hans uppfordran at hjälpa fram det bästa hos kvinnan.

Vi behöver påminna oss om vad Jesus kommit för att uträtta, nämligen att visa oss hurudan Gud är och vad det betyder för oss. Han kom för hela världens skull, men Hans plan var att lägga grunden i det folk, som förberetts härför genom århundraden, så att det skulle kunna föra Hans verk vidare. Gamla testamentet är skildringen av hur det judiska folket bereddes för denna uppgift, byggdes upp som en familj för att bli Guds barn. Den syrofeniciska kvinnan hade inte något sådant arv. Hon var hedning. Hon trodde förmodligen på många gudar; jag tvivlar på att någon av dem var förbunden med moraliska normer. Men hon önskade, att hennes dotter skulle bli frisk, och hon trodde, att Jesus kunde bota henne.

Genom sitt svar drar Jesus hennes uppmärksamhet från gåvan till givaren. Har du någonsin velat ha förvandlingens frukter utan att betala priset — absoluta moraliska normer? Det har jag. Det är tragiskt, när vi tänker på gåvan och glömmar givaren. Jesus låter inte den hedniska kvinnan göra det. Han erbjuder henne det hon behöver och inte det hon råkar önska sig, och som vanligt gör Han det på ett sådant sätt, att hon kan ta emot eller avböja. Han visste, att hon var mogen för ett sådant val. Hennes svar var inspirerat — ödmjukt och klokt, berett till

kamp. Hennes tro mötte Hans uppfordran och skapade historia.

Vers 31—37. Se hur Jesus åter försöker hindra att nyheterna om helbrägdagörelserna sprids. En absolut kärlek sådan som Hans kunde inte göra annat än tillfredsställa behoven hos dem som kom till Honom. Men det goda var det bästas fiende. Skarorna nöjde sig med de underverk, som hände med människornas kroppar. Jesus längtade efter att låta dem få uppleva de under, som kan hända med människors hjärtan. Men de var blinda för sina djupare behov och för de möjligheter Jesus gav dem. Dessutom trängde de sig på och hindrade Jesus från att undervisa och fostra dem, som börjat gå den goda vägen och som skulle föra Hans budskap ut över världen.

Vilken skillnad mellan dessa människor och fari-seérerna, som ju direkt motarbetade Jesu kärleksgärningar! Men en varning möter oss i den sista versen. I sin entusiasm gick också de förra miste om det centrala i det som Jesus gjorde och hade att ge dem.

Jag vet alltför väl hur lätt det är att vara nöjd med och till och med entusiastisk över en livsnivå, som är ny för mig men ändå inte är hälften av vad Gud väntar av mig och har i beredskap åt mig.

Det är så också med oss, att det goda är det bästas fiende. När vi säger med uppriktig tacksamhet: »Så underbart Han handlat!», är vi då säkra på att Han inte längtar efter att få lära oss ännu mer?

SEXTONDE BREVET

Markus 8:1—26

September

Käre Parsi!

I första hälften av åttonde kapitlet tycks händelserna återupprepas. Jesus bespisar ånyo en stor skara människor, fariséerna angriper honom igen, ännu en blind man blir botad, och än en gång försöker Jesus visa lärjungarna vad alltsammans innebär. Det är nästan, som om Han skulle säga: »Ni förstod det inte första gången; låt oss ta det en gång till.»

Vers 1—10. Jesus hade bespisat 5 000 män, och lärjungarna fattade inte poängen. Nu upprepar Han lektionen och bespisar en skara på 4 000.

Vers 11—13. Så snart Jesus kommit tillbaka till Galileen, går fariséerna på nytt till angrepp. De disputerade. De som ingenting har, använder mycken tid på dispyter. De som har, ger; de som intet har, disputerar.

En av Jesu frestelser, berättade Han tidigare, bestod i att Han skulle ge ett så överväldigande bevis på sin gudomlighet, att människor skulle tvingas att tro. Men Han visste, att Hans rike inte kunde komma genom yttre överbevisning utan blott genom att

människor i sitt hjärta upptäckte och mottog det. Var och en måste personligen ta emot det och frivilligt erkänna Guds auktoritet i sitt liv. Till dess förblir man orolig, hur framgångsrik man än må vara. Augustinus sade: »Du, o Gud, har skapat oss till Dig; och vårt hjärta är oroligt, tills det finner vila i Dig».

Men fariséerna begrep ingenting av detta. De ville inte låta sina hjärtan dragas till Jesus; inte heller förstod de Hans djupa respekt för den enskildes personliga frihet. De krävde ett tecken — ett bevis — utifrån. De som inte godtar auktoritet inifrån, slutar med att bli tvungna att godtaga auktoritet utifrån. I idékriget mellan två livsformer måste en av dem segra. William Penn sade: »Antingen kommer människor att styras av Gud, eller också dömer de sig till att regeras av tyranner.»

Vers 14—21. Då de seglade över sjön, tänkte Jesus på sin sammandrabbning med fariséerna. Hur lätt kunde inte gift, som lämnades kvar, infektera människors sinnen! Det var fariséernas taktik att skapa förvirring och utså tvivel på Jesus i sinnena. Denna sådd fann en gynnsam jordmån i människornas längtan efter trygghet och säkerhet. Det är som med surdeg, tänker Han, en liten bit genomsyrar hela degen. Så fäster Han lärjungarnas uppmärksamhet på den fara, som hotar från fariséerna och herodianerna, de laglydiga och de tygellösa. Först måste man lägga

märke till den och sedan ta sig i akt för den; inte bagatellisera den. Men lärjungarnas tankar rörde sig på ett annat plan. De fattade inte saken den här gången heller. Fariséerna hade begärt ett tecken, och Jesus vägrade att ge dem det. Men för dem som var villiga att tro, fanns det tecken nog. Jesus försöker lyfta lärjungarnas tankar från levebrödet till livets bröd, från bekymmer för världsliga saker till förtroende för Honom.

Vers 22—26. Jesus sökte alltjämt hålla sig tillräckligt mycket ur vägen för folkskarorna för att få tid att verkligen utbilda sina lärjungar. Tidigare hade Han sagt till de botade: »Se till, att du icke säger något härom för någon!» Nu säger Han: »Gå icke ens in i byn!»

Det är viktigt, att vi väntar på detta att Jesus rör vid oss för andra gången, så att vi blir i stånd att se varje människa tydligt.

SJUTTONDE BREVET

Markus 8:27—38

September

Käre Parsi!

Tag särskilt god tid på dig för det stycke vi skall läsa i dag! Det är själva kärnan i det kristna budskapet. Allt det föregående i evangeliet har syftat fram mot det; allt det efterföljande utgör konsekvensen av det.

Än en gång och nu för sista gången tog Jesus lärjungarna med sig på en lång vandring utanför området för fariséernas inflytande och bort från skarorna, som följde Honom, vart Han gick. Ingenting var så viktigt, som att Han fick tid att vara ensam med lärjungarna. Därför förde Han dem till de ensliga trakterna vid Cesarea Filippi.

På vägen framställde Han en fråga till dem, som sammanfattade allt vad Han någonsin lärt eller givit dem. Äntligen var de mogna för den. Han hade inte från början framställt den, och inte heller hade de kunnat svara rätt, om Han hade gjort det. Det är den fråga, som var och en av oss måste besvara i sitt hjärta, och på vårt svar kommer våra och våra nationers liv att bero.

Först gjorde Han en inledande fråga: »Vem säger folket mig vara?» Svaret visar, att samtiden hade en helt annan bild av Kristus än vi. Den förste de nämnde var Johannes Döparen! Johannes Döparen, den strävaste, mest frispråkiga personligheten i evangelierna, den enda människa som vågat tala till fariséerna på samma sätt, som Jesus gjorde. Därefter nämnde de Elia, en dristig gestalt. Gamla testamentet berättar hur han ensam kämpade med och nedgjorde fyra hundra falska profeter.

Sedan kom frågan: »Vem sägen då I mig vara?» I ett ögonblick av inspirerad klarsyn ger Petrus svaret, som Jesus längtat efter, den sanning som Han gav sitt liv för att människor skulle upptäcka.

Fariséerna hade begärt tecken eller bevis, och Jesus hade vägrat. Hos dem fanns ingenting att bygga på; de hade redan förkastat de sanningar de sett. Lärjungarna hade förberetts för att kunna ta emot denna uppenbarelse. Hos dem fanns den grund, som allt kunde byggas på; de hade tagit emot och försökt att leva enligt den sanning de sett. Också vi begär ibland ett tecken utifrån, när vi i stället behöver förvandling inifrån.

Du, Parsi, förstår säkert det här mycket bra, för du har varit med om samma sak. Först godtog du de fyra normerna absolut ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek som grunden för ditt liv. Du lyssnade till ditt samvete och till något mer än ditt samvete, som

sade hur du borde handla. Du gjorde det Johannes Döparen sade åt sina lärjungar att göra. Du ångrade dig, du var ärlig mot dig själv och om dig själv; du gottgjorde, där du handlat orätt och där du kunde gottgöra. Liksom lärjungarna, som vandrade med Jesus, blev du förbryllad av många saker, men du började med det du förstod, och du lärde dig att med förtroende tills vidare lämna det du inte förstod. Slutligen kom den dagen i Paris och sedan den kvällen här, när den större sanning, som du blivit förberedd för, gavs åt dig. Du såg, att Kristus var till för *dig*, att du var Hans och Han var din för alltid. Då du tog emot Honom, flyttade du från tjärnarnas avdelning i huset till familjens. Du blev inte plötsligt fullkomlig, men du visste, att Gud var din fader och att du kommit hem.

Jesus begagnade sig genast av Petrus' upptäckt av vem Han var till att ge mera undervisning. Han hade redan rättat till många missuppfattningar om Messias och Guds rike. Och nu var lärjungarna mogna att lära mera.

Liknelsen om såningsmannen, som belyste, att riket inte skulle komma som en stormvind utan endast i den mån som människorna tog emot det i sina hjärtan, hade inneburit en svår chock. Men den nya sanningen om hur det skulle komma skulle bli ännu en ännu värre chock. Detta var revolutionerande och först omöjligt att godtaga.

Kristus — Människosonen, som Jesus kallar sig — måste lida. Hans rike måste komma genom stort lidande. De nationella ledarna skulle inte bara vägra att böja sig för denna sanning, utan också rådgöra och intrigera för att döda Honom. De skulle lyckas att få Honom avrättad. Men på tredje dagen skulle Han uppstå igen.

Detta blev för mycket för Petrus. Hur mänsklig och naturlig, hur lojal och vänlig var inte hans protest — och hur totalt tog han inte miste! Den framkallade den strängaste tillrättavisning Jesus någonsin gav någon av sina lärjungar, och det fastän Petrus talat med det bästa uppsåt i världen, alldeles säkert utan någon känsla av synd. Hur fort och lätt återfaller vi inte i mänskligt tänkande efter ögonblick av inspirerad klarsyn! Därför att vi ger efter för oss själva, vill vi, att andra skall göra detsamma. När vi lever efter mänskliga värdeskalor, försöker vi skydda dem vi älskar för smärta, eller också önskar vi, att de skall få materiell trygghet och framgång. Vi tror, att vi är omtänksamma och osjälviska, och är säkra på att vi har rätt. Det är lätt att få sympati och stöd av likasinnade. Snabbt sprider vi giftet. Det vi verkligen gör är att vi ställer oss mellan Gud och dem. Därför tar Jesus drastiskt itu med Petrus inför alla lärjungarna, innan de får tillfälle att hålla med honom. Jag är säker på, att många av dem inte förstod Jesus utan tyckte, att Han var hård. Därför kallar Jesus

ihop hela skaran för att ge eftertryck åt lektionen i det nya tänkandet. Han utfärdar den egendomligaste inbjudan i historien. »Om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig; så följ han mig.»

I Palestina kunde man på den tiden se dödsdömda män bära ett stort träkors på ryggen, när de gick till avrättningsplatsen. Där skulle de spikas fast vid det och lämnas att dö. Lärjungarna visste vad Jesus menade, när Han sade, att var och en som ville följa Honom, skulle ta sitt kors på sig. Det var ohyggligt. Hur kom ett kors att bli den av alla kristna stolt acceperade symbolen? Om detta handlar återstoden av evangeliet.

Just då var det bara Jesus, som såg vad som låg framför Honom. I idékriget, där kampen står mellan att vinna världen och att vinna våra själar, kunde det inte bli tal om kompromiss eller neutralitet. Fariséerna skulle inte komma att ändra sig. De visste, att Jesus inte kunde förmås att avstå från att ge sitt fulla budskap. Det gällde Hans rike eller deras. Och de trodde, att de skulle säkra sitt genom att låta döda Honom. De tycktes segra. Men det fanns en glömd faktor. Gud var inte neutral!

ARTONDE BREVET

Markus 9:1—8

September

Käre Parsi!

I det här kapitlet får vi en försmak av den värld, som skall komma. Vi ser en skymt av någonting, som bara kan berättas i bilder och aldrig helt förstås av någon människa. En flick lyftes, och vi ser något av Guds härlighet. Jesus delade denna djupa erfarenhet med sina tre närmaste vänner, med Petrus, som Han en vecka tidigare kallat »satan», och med bröderna Jakob och Johannes. På det sättet går Gud tillväga. En sanning bereder oss för en större sanning. Petrus hade nyss i Jesus känt igen Messias. Han är då färdig inte för att andligen slå sig till ro utan för att gå vidare till nästa uppenbarelse, en försmak av den härlighet, som är Guds egen.

Jag undrar om Jesus visste vad som skulle hända, när Han gick uppför det berget. Han kunde ha gjort det omöjligt för Gud att ge visionen, om Han tagit med sig personer, som inte var mogna för den. Men han levde under Guds ledning. Johannes, som var en av de tre, säger i sitt evangelium, att Jesus berättade för dem, att Han hela tiden var ledd av Gud. »Fa-

dern, som har sänt mig, Han har bjudit mig vad jag skall säga, och vad jag skall tala. Och jag vet att Hans bud är evigt liv; därför, vad jag talar, det talar jag såsom Fadern har sagt mig» (Joh. 12:49, 50).

Jesus stod vid början av sin sista vandring, den som skulle sluta med Hans död i Jerusalem. Och nu styrker Fadern Honom på ett underbart sätt för det som ligger framför Honom. Han skickar Moses, lagens representant, den man åt vilken Gud givit de tio budorden, som var judafolkets grundval. Han sänder Elia, representant för profeterna, som Gud sänt att bereda väg för Kristus. Och nu möter dessa två Jesus, representanten för den nya världsordningen. Vad tror du de talade om? Markusevangeliet säger det inte, men Lukas gör det. Slå upp hans evangelium, det nionde kapitlet och den trettioförsta versen!

Stackars Petrus, alltid sade han det som var galet! Markus talar om för oss, att han nu gjorde det, därför att han inte visste vad han skulle säga. Åtminstone i det avseendet är vi ganska lika honom. Jag är glad, att han erkänner det så ärligt och att Markus berättar det, så att det kan uppmuntra andra. Liksom dessa tre, som nu var tillsammans med Jesus, kan vi kanske inte uthärda att se Guds bländande renhet. men vi kan lyssna till Hans Son och få undervisning av Honom om allt vi kan lära oss och om allt vi kan bli i stånd att ta emot i den här tillvaron. Försumma

nu inte att ha en stilla stund, när du läst dessa verser, och att lyssna till vad den Helige Ande lär dig.

Den här berättelsen har betytt tre saker för mig. För det första öppnar den mina ögon för Guds härlighet och kommer min viktighet och respektabla självbelåtenhet att framstå i all sin fultighet. För det andra kommer den mig att hata synden, eftersom denna är djävulens bluff för att hålla mig borta från Guds verklighet och härlighet. För det tredje kommer den mig att vilja lyda den ledning Gud ger mig och att »älska de ting Du bjuder och trakta efter det Du utlovar».

Här, Parsi, får du en bön, som använts i hundratal år och som jag tror blir till lika stor hjälp för dig, som den varit för mig.

»O, allsmäktige Gud, som allena kan styra syndiga människors motspänstiga viljor och böjelser; bevisa Ditt folk den nåden, att de må älska de ting Du bjuder och trakta efter det Du utlovar; på det att våra hjärtan mitt ibland världens växlingar och mångahanda må vara fast förankrade där, varest den sanna glädjen står att finna; genom Jesus Kristus, Vår Herre.»

NITTONDE BREVET

Markus 9:9—29

September

Käre Parsi!

Vers 9—13. Samma män, som nu diskuterade vad Jesus menade med »uppstå från de döda», skulle mycket snart bli så övertygade och inspirerade, att man skulle tala om dem som »dessa män som hava uppviglat hela världen». Jesus fortsätter med sin nya undervisning. Han visar lärjungarna vad som undgått dem i deras heliga skrifter, nämligen att Mäniskosonen »skall lida mycket och bliva föraktad».

Han visar dem också, att tiden var mycket mera framskriden, än de trodde. De väntade fortfarande, att Elia först skulle komma. Jesus säger dem, att han både kommit och gått — i Johannes Döparens person (Matt. 17:13). De står redan mitt uppe i de händelser, som hans ankomst skulle förebåda.

Vers 14—29. När Jesus kom, tog dispyten slut. Som vanligt hade Han något bättre att ge. Vi läser att alla blev mycket häpnade, när de fick se Honom, och skyndade fram och hälsade Honom. Något av Hans upplevelse på berget omedelbart förut måste ha lyst fram hos Honom, och denna härlighet från Gud

står i tragisk kontrast till människans otro. Det är två saker i berättelsen om hur Jesus botar, som särskilt tilltalar mig. Den första är faderns bön och hur den besvaras. »Jag tror. Hjälp min otro!» Detta, om något, hjälper oss alla att börja med det vi redan fått. För det andra lägger jag märke till att Jesus talar om för lärjungarna, att det är en livskvalitet och inte en metod, som sätter människor i stånd att förmedla Guds läkedom till andra. Jesus påpekade inte för lärjungarna varför de misslyckats. Han väntade, tills de frågade Honom. Vi finner det ofta lätt nog att se oss om efter en ny metod men svårt att böja oss för den disciplin det innebär att leva ett nytt liv. Ut ur jaget in i Kristus, ut till andra — det är livet.

TJUGONDE BREVET

Markus 9:30—50

September

Käre Parsi!

Här kommer dagens läsestycke.

Vers 30—32. Den sista färden har börjat, färden till Jerusalem — mot Jesu död. Det är en fråga om dagar. Hur använder Jesus dem? Än en gång undervisar Han sina lärjungar om det som är alldeles nytt för dem: »Människosonen skall bliva överlämnad i människors händer, och man skall döda Honom; men tre dagar efter det att Han har blivit dödad, skall Han uppstå igen.» Och ändå förstod de intet. Vad de är ärliga, som talar om det!

Vers 33—50. Det måste ha gjort Jesus ont att råka höra lärjungarnas samtal på vägen. Tydligen förstod de fortfarande mycket lite av vad Han sade och av meningen med Hans liv. Och tiden var ju så kort! Han talar med dem om ett nytt slags storhet — vilken utrikespolitik skulle inte den innebära för ett land! Fastän Hans tålmod är oändligt och Hans omsorg outtröttlig, klargör Han syndens allvar. Vem skulle i dag tala så, som Jesus gjorde i fyrtioandra

versen? Vi lever i en generation, som har förlorat känslan för synd, personlig och nationell, och i en tid när det till och med hör till god ton att vara cynisk och utan tro. De synder Jesus särskilt drog fram, var sådana som vi nu för tiden gärna anser tidsenliga, intellektuella och roande. Vi har redan förstört vår nations hemliv och inser i alla fall inte, att vi är på väg att också förstöra hela vår civilisation. Tiderna har förändrats och till det sämre. Låt mig citera ett stycke ur C. S. Lewis' bok *The Problem of Pain*:

»När apostlarna predikade, kunde de utgå ifrån, att till och med deras hedniska åhörare var starkt medvetna om att ha gjort sig förtjänta av gudarnas vrede. Det var mot den bakgrunden, som evangeliet framstod som ett glatt budskap, budskapet om att människor, som visste att de var dödssjuka, kunde bli friska. Men nu är det helt annorlunda. I den kristna förkunnelsen i vår tid måste sjukdomsbilden först tecknas — ett i och för sig mycket sorgligt budskap — innan gehör kan vinnas för botemedlet.»

Jesus förmanar människor att ge vad som helst för att komma in i Guds rike, kosta vad det kosta vill. Bryt radikalt med synden! Håll bred marginal mellan dig och frestelsen! Hans lärjungar ville vara radikala mot andra men efterlåtna mot sig själva. Jesus sade åt dem att drastiskt ta itu med sig själva.

Jag är glad åt anmärkningen i Moffats översättning till vers fyrtionio. Där står: »Vi måste gå genom eld förr eller senare; därför är det mycket bättre att dristigt möta den nu och genom att försaka sig själv säkra framtiden.»

TJUGOFÖRSTA BREVET

Markus 10:1—16

September

Käre Parsi!

Vers 1—12. Vi har inte läst om fariséerna nu på ett tag. Men det beror inte på att de avblåst striden, utan på att Jesus varit utanför deras område. När Han nu kommit tillbaka, går de omedelbart till attack igen. Den här gången disputerade de inte utan tog upp frågan om föreskrifter. De ville veta, vad som var tillåtet och vad som icke var tillåtet. De visste svaren mycket väl, men de hoppades kunna locka Jesus i en fälla, så att Han skulle tala emot lagen och de skulle få Honom fast. Jesus fick dem att själva svara på sina frågor! Det är ofta det bästa man kan göra med sådant folk. Sedan fortsätter Han och säger dem, att något är på tok med deras hjärtan. Att tjäna Gud är inte en fråga om föreskrifter. Om vi älskar Honom, *vill* vi leva efter Hans absoluta normer.

Vers 13—16. Här berättar lärjungarna igen om ett misstag de begick. Varför handlade de så galet, tror du? För att skydda den uttröttade Jesus eller för att

spara Hans tid för mera betydande personer? Jag tror deras motiv var goda, men Jesus blev misslynt. Varför? Försök att med egna ord säga varför du tror, att lärjungarna handlade orätt.

TJUGOANDRA BREVET

Markus 10:17—31

September

Käre Pars!

Tag dig tid i dag till att tänka över vad Jesus lär oss om pengar! Om vi kunde lära oss den läxan, skulle vi inte ha konflikter på arbetsmarknaden. Vi skulle inte ha några krig, utan vi skulle komma in i ett välståndets tidevarv med en människovärdig levnadsstandard.

Den här gången var det inte elaka människor, som avböjde Jesu sätt att leva, utan en god man, en mycket god man. Han var rik, han var ung, han var skriftlärd (det vet vi från de andra evangelierna). Han sökte det rätta och skändes inte för att skynda fram till denne landsortssnickare och böja knä för Honom. Och ändå tog han alldeles miste om vägen. Han valde fel. Med sorg i hjärtat — ja, men han valde i alla fall fel, gick miste om livets väg för sig själv och för alla dem han kunnat nå på grund av sin ställning.

Folk har olika inställning till dem som har pengar. Vi vet det, men vi borde nog stanna och tänka efter

vilken vår egen inställning är. Lärjungarna var bestörta och häpna över Jesu ord. Han tycktes faktiskt beklaga dem som var rika. Det är så lätt för dem, sade Han, att förlita sig på pengar och så gå miste om själva meningen med livet.

Jesus försökte lära sina lärjungar att känna, älska och lita på Gud. Han hade lösryckt dem från deras materiella grundval och säkerhet. Han hade sagt åt dem att ge upp livets dyrbaraste ting — hem och vänner. Och Han hade lovat dem de rikedomar, som blott Gud kan ge i utbyte. Han hade just undervisat dem allvarligt om att skära bort allt som kunde hindra dem från att ingå i livet, och nu går Han vidare och talar om ett annat hinder.

Det var ödesdigert för en människa att använda penningens säkerhet som skydd mot det äventyr livet är, när det levas tillsammans med Gud. I vår tid har naturligtvis den säkerheten skakats av händelseutvecklingen i världen, och det människor vägrar att lära sig frivilligt, tvingas de hårdhänt att inse. Om vi inte godtar Guds värdering och har vår säkerhet i att lyda Honom, kanske det inte blir många affärer kvar att göra, inte ens för dem som nu tror sig vara säkra. Om industrin fick Jesu syn på pengar, skulle den finna sin rätta drivkraft och kunna ta itu med sin största uppgift, den att mobilisera världens rikedomar för mänsklighetens behov. Detta skulle visa

sig mycket mera praktiskt än att gå med begärets magsår.

I den här berättelsen ger Jesus inte någon generell föreskrift om vad var och en skall göra med sina pengar. Men Han säger, att alla som litar på att pengar skall ge dem duglighet eller samhällsställning, hindrar sig själva från att lita på Gud och går så miste om Hans rike. Det är inte fråga om hur mycket pengar en människa har, utan om hon litar på pengar eller på Gud. En fattig kan vara precis lika materialistisk som en rik.

På ett annat ställe visar Jesus på flera sanningar om pengar och världsliga ägodelar. Han visar oss, att de tillhör Honom, och vad det innebär för oss att vara Hans förvaltare. Jag vet att jag för min del fann, att den bästa investering jag någonsin kunde göra inte var att placera mina materiella tillgångar så att de bara skulle vara till människors hjälp utan så att de skulle leda till människors förändring. Jag har funnit, att när jag använt mitt kapital på det sättet, har det gett all den vinst Jesus utlovade. Men, men — så många konflikter och så mycken fruktan jag hade först! Andra kämpar samma strid beträffande sin sociala ställning, sitt hus eller sin yrkesbegåvning. Först när vi givit alltsammans helt och hållet åt Gud och inte är rädda för att låta Honom använda det som Han vill, är vi goda förvaltare, lyck-

liga och fria och utan fruktan för det närvarande, det förflutna eller det kommande. Först då är vi fria till att omskapa världen. Hur klokt är det inte att utbyta den mänskliga rikedomens osäkerhet mot Guds löftens säkerhet!

TJUGOTREDJE BREVET

Markus 10:32—52

September

Käre Parsi!

Vers 32—34. Vandrigen till Jerusalem fortsattes. Jesus vet, vad Han gör, när Han fullt medvetet går vidare mot sin död. Lärjungarna förstår ännu ingenting och är därför förvirrade och ängsliga. För dem var det början till slutet, för Jesus var det slutet på början. »Då tog Han åter till sig de tolv och begynte tala till dem om vad som skulle övergå Honom.» Den här gången gick Han mer in på detaljer, men de förstod inte ändå.

Vers 35—40. En liten stund tidigare hade lärjungarna tvistat om vilken av dem som var störst, och nu visar två av dem som stod Jesus närmast, hur lite de begripit av Jesu svar. Jakob och Johannes var häftiga unga män. Inte för inte hade de fått tillnamnet tordönsmän. Slå upp Lukas 9:52—55, och läs om en annan händelse under resan till Jerusalem, som dessa två var inblandade i. Den gången eggades de och leddes (så står det i Matteus' evangelium) av sin ärelystna mor.

Jesu svar på deras begäran att få dela Hans här-

lighet är synnerligen lärorikt. Han svarar med en motfråga, om de kan dela Hans lidande. Han har nyss talat om för dem vilken kalk Han måste dricka och vilket dop Han måste genomgå; *detta* är Hans härlighet. Vill de verkligen dela Hans härlighet, om det innebär att dela Hans lidande? Slå upp Apg. 12:2 för att se, vad som hände en av dessa båda bröder!

Vers 41—45. Föreställ dig scenen, när de tio andra fick höra, att de här båda gått bakom ryggen på dem och försökt att för sig själva vika de främsta platserna tillsammans med Jesus! Det var att på ett skrämmande sätt bryta mot vänskap och lagarbete, och det var inte underligt, att de tio »blevo misslynta». Men jag inbillar mig, att de utstrålade mer hetta än ljus, och att också de behövde den stränga men vänliga undervisning och förmaning Jesus gav dem.

Vers 46—52. Varje steg för dem närmare Jerusalem, och med varje mil tättnar skarorna. Alla är på väg mot Jerusalem till den stora, årliga påskhögtiden, då det judiska folket firade minnet av hur Gud befriat dem från slaveriet i Egypten. Berättelsen om Bartimeus har hela den färgrikedom, som kännetecknar ett ögonvittnes berättelse. Jag undrar, om Bartimeus sedan blev en i laget, en som Markus och många av hans läsare kände personligen eller som de hört om ryktesvis?

TJUGOFJÄRDE BREVET

Markus 11:1—11

September

Käre Parsi!

Den långa resan till Jerusalem nalkas sitt slut. Allt som återstår för Jesus är att planera sitt intåg i staden. Först skickar Han i väg två av lärjungarna att ge det på förhand avtalade lösenordet till ägaren av en åsnefåle, så att de kan föra den till Honom. Han skulle rida in i Jerusalem som en konung, men inte en sådan konung som folket begärde och hoppades på. Han skulle vara en konung som red på en åsna, fredens symbol, och inte en konung som red på en häst, krigets symbol. Fariséerna förstod troligen vid det här laget innebörden av vad Jesus gjorde. Lärjungarna upptäckte det först senare. Jesus uppträdde avsiktligt så, som det var förutsagt, att Messias skulle göra. Han uppfyllde Sakarjas profetia och visade vad slags Messias Han var.

Sakarja hade skrivit:

*Fröjda dig storligen, du dotter Sion;
höj jubelrop, du dotter Jerusalem.
Se, din konung kommer till dig;*

*rättfärdig och segerrik är han.
Han kommer fattig, ridande på en åsna,
på en åsninnas fåle.*

*Så skall jag utrota vagnar ur Efraim
och hästar ur Jerusalem;
ja, stridens bågar skola utrotas,
och han skall tala frid till folken.
Och hans herradöme skall nå från hav till hav,
och ifrån floden intill jordens ändar.*

(Sakarja 9:9—10)

Naturligtvis visste Jesus, att de jublande skarorna inte skulle förstå vad Han gjorde. De skulle inte jubla över det sätt, på vilket Han ämnade upprätta sitt rike. Till och med lärjungarna förstod ännu så lite. Vi skall snart läsa om, hur alla övergav Honom och flydde, och hur det sägs om en annan folkhop, att »deras rop blev Pilatus övermäktiga» — emot Jesus. Jesus hade ställts inför allt detta i sina frestelser och höll alltjämt rak kurs. Det som skulle hända i Jerusalem förvånade Honom inte. Han lät sig inte påverkas vare sig av folkskaror, som ville göra Honom till konung, eller av folkskaror, som ville korsfästa Honom. Han styrde efter en säker kompass.

TJUGOFEMTE BREVET

Markus 11:12—25

September

Käre Parsi!

Jag hoppas du alltid kommer ihåg att läsa din Bibel, innan du läser dessa anteckningar, och inte går några genvägar. Det betydelsefulla är vad Gud säger till dig. Läs därför först Bibeln, och så anteckningarna och var sedan stilla en stund, så att Guds Helige Ande kan undervisa dig. Kom alltid ihåg, att den Helige Ande är läraren.

Här följer två berättelser. Först skall vi tänka på vad Jesus gjorde i templet och sedan på vad Han gjorde med fikonsträdet.

I den sista versen vi läste i går stod, att Jesus vid slutet av färden liksom alla andra påskpilgrimer först med vördnad besökte templet. Templet var den heliga medelpunkten för det judiska folket, kring vilken deras nation byggts upp och deras historia koncentrerats och där deras religion stadfästas. Det borde ha varit det helgade rum, där man bevarade och vårdade allt vad Guds profeter och budbärare hade lärt nationen genom århundraden. De religiösa ledarna hade gjort templet till någonting helt annat, en plats

där de själva fick ekonomisk vinning. De använde Guds namn för att genomföra egna planer. De använde religionen som en lämplig förevändning för egen vinning. De använde sin maktställning och auktoritet, sin lärdom och bildning för att stödja sitt eget ruttna rike. Inte underligt, att de blev Jesu motståndare! Inte underligt, att de var rädda för Honom och smidde ränker för att bli av med Honom! Valet stod mellan Hans rike och deras.

Så anlände Jesus till Jerusalem och »kom in i helgedomen och såg sig omkring överallt». Tänk dig Jesus stå där med all sin kärlek och all sin kunskap om Gud, och se allt som bedrevs i Guds namn! Vilken förolämpning mot Gud och vilken förlust för människorna! Jesus vet, vad denna synd skall komma att kosta Hans folk och världen. Med flammande förtrytelse kastar Han över ända de religiösa ledarnas falska helighet. »Mitt hus», dundrar Han, »skall kallas ett bönehus för alla folk. Men I haven gjort det till en rövarkula.» Den verkliga stridslinjen har dragits i det religiösa monopolets högkvarter och i närvaro av stora folkskaror. Att låta en sådan handling gå obemärkt förbi hade betytt kapitulation för fariséerna och deras bundsförvanter. De hade en annan plan.

* * *

Jag förstår inte riktigt historien om fikonsträdet. Kanske det var en dramatisk illustration till vad som

skulle hända det judiska folket, om det inte bar den frukt, som väntades av det. Kanske Jesus tänkte på allt Han sett i templet och vad Han ämnade göra där. Låt mig påminna dig om vad Mark Twain sade. Det var inte de ställen i Bibeln, som han inte förstod, som oroade honom, utan de som han förstod. I alla händelser är det som Jesus lär oss med anledning av den här berättelsen tydligt och mycket lätt att tillämpa på oss. Han säger, att det finns två hinder för bödens kraft — tvivel i vårt sinne och bristande livskvalitet. Vi vet inte ens, hur vi bör bedja. Men vi kan få veta det, när vi är stilla, och verklig bön innebär att lita på vår ledning och att handla i tro på den. Bön är inte ett försök att böja Guds vilja efter vår, det är att lyssna till Honom och be om allt som behövs för att kunna utföra Hans befallningar. Bön innebär att förtroendefullt ta emot det mod och den styrka vi behöver för att utföra den roll Han vill tilldela oss.

Alltför ofta har vi en begränsad tanke om oss själva. Vi tror, att det är ödmjukt att tänka smått om oss och om det vi kan göra. Kanske är vi rädda för vår egen ambition, som tidigare fört oss på avvägar och som vi haft svårigheter att bemästra. Kanske är vi rädda för att inte göra ett perfekt arbete och för att vårt anseende skall bli lidande genom det eller för att vi skall göra oss löjliga. Många av oss förväxlar feighet och ödmjukhet. Vi visar inte den nobla

kristna anda, som vi gärna tror oss ha, utan i stället brist på förtroende för Gud och brist på känsla för hur stor och angelägen Hans plan är. Om vi börjar praktisera absolut osjälviskhet och slutar tänka på vad saker betyder för oss, så blir vi ödmjukare, än vi nu är, och väntar samtidigt att uträtta större ting för Gud. Många av oss har alltför mycket oroats av t. ex. orenhet, därför att vi inte mobiliserat all vår fantasi, energi och förmåga för att finna och förverkliga Guds plan. Vi har varit självupptagna eller rädda för vad andra kan tänka, i stället för att bara vara uppmärksamma på vad Gud säger oss, att vi kan göra, för att Hans rike skall komma. Vi har trott, att vi var ödmjuka, när vi helt enkelt var dumma! Men vi kan förvandlas och vara glada åt det. Varför inte? Vad tänker du be om i dag? Tag en stilla stund om det!

TJUGOSJÄTTE BREVET

Markus 11:27—12:27

September

Käre Parsi!

Vers 11:27—12:12. Försök att föreställa dig vad lärjungarna tänkte, när de kom tillbaka till templet efter gårdagens tilldragelse! De främsta religiösa ledarna försökte snart komma åt Jesus. Kan du tänka dig in i deras upprördhet och fruktan? Jag antar, att de kunde ha låtit arresteras Jesus för förargelseväckande beteende i templet, men de ville få fram en anklagelse, för vilken Han kunde dömas till döden.

Folk som inte har någon ideologi undrar, varför man ville döda Jesus. Han gjorde goda gärningar, varför då inte lämna honom i fred? Förblindade människor! De förstår inte mer av det som hände då, än av det som händer i våra dagar. De tror inte ens, att det onda kan organiseras (fastän vi i det här kapitlet snart skall se hur vanligen oförenliga styrkor enas i ett gemensamt syfte — i fast beslutsamhet att inte acceptera Honom utan göra sig av med Honom). De ser inte, att de skäl, som anfördes mot Jesus av de materialistiska krafterna, vid detta tillfälle förklädda till religiösa ledare, inte hade mer

med saken att göra än de skäl, som nu för tiden dras fram av materialistiska grupper mot dem som kämpar för moraliska och andliga värden. I båda fallen hoppas ledarna att kunna blanda bort korten och vinna gemene mans sympati och stöd genom att få honom att tro, att de är förkämpar för en god sak. Då liksom nu finner de beredvilliga bundsförvanter i dem, som inser att de borde bli annorlunda men gör motstånd. Endast några få förstår, att vad det verkligen gäller är kampen om makten. Människor som inte har någon ideologi, undrar också varför det inte räcker med att föra ett hederligt liv var och en för sig. De är ur stånd att se betydelsen av det sätt, på vilket Jesus använde tiden till att bygga ett lag och en slagkraftig styrka. Var och en målar sin egen lilla hytt, medan skeppet sjunker eller uppbringas av sjörövare.

Därför framställde motståndarna frågor till Jesus och trodde, att Han skulle bli tvungen att antingen förneka sitt eget budskap eller göra sig skyldig till hädelse och så kunna straffas med döden. Men de räknade inte med den Helige Andes vishet! Jesus svarar inte direkt på deras frågor. Detta är en betydelsefull sak att lära sig. Ibland är det riktigt att ge skäl för den tro, som man har. Ibland inte. Det är inte nödvändigt att besvara varje fråga från sådana, som inte vill en väl. Ge ett svar till *människan* i stället för bara ett svar på frågan.

Jesus svarar med en liknelse, alldeles som vi ofta besvarar en fråga genom att berätta om något som hänt oss eller något som någon av våra vänner varit med om. Den här historien om hur man behandlat Gamla testamentets profeter klargjorde för fariséerna vad Jesus tänkte om deras sätt att behandla Honom. De kunde planera att förgöra Honom, men det var Gud som skulle få sista ordet. Berättelsen drar upp den verkliga stridslinjen och är det rätta svaret på frågan med vad myndighet Jesus handlade. Men människor måste ta det steget att själva förstå det.

Vers 12:13—17. Denna andra fråga framställdes med mjuk inställsamhet. Oppositionen låtsades vara Hans vänner — ett vanligt knep. De hoppades få Jesus att säga antingen »nej», vilket skulle vara en högst allvarlig förolämpning mot den romerska ockupationsmakten, eller »ja», vilket skulle kosta Honom folkskarornas stöd och göra det möjligt för dem att arresteras Honom. Fariséerna och herodianerna — ett onaturligt förbund — måste ha känt sig ganska snopna, när de måste tala om för översteprästerna att deras fina plan misslyckats.

Vers 12:18—27. Nu kommer den tredje anfallsvågen. De försökte med en ny taktik, som är mycket vanlig nu för tiden. De försökte förlöjliga det hela. När jag först träffade människor, som kände till och lydde Guds ledning dagligen, blev jag rädd, att detta skulle ingripa störande i mitt sätt att leva, avslöja

mig och hindra mig att få min vilja fram. Därför tog jag till samma försvarsmekanism som sadducéerna. Men också jag hade underlåtit att räkna med Guds makt.

Du ser alltså hur Jesus som vanligt använde en negativ fråga för att framställa en positiv sanning.

TJUGOSJUNDE BREVET

Markus 12:28—44

September

Käre Parsi!

Flera frågor och mera undervisning.

Vers 28—34. Denne skriftlärd tycks inte vara en av dem som sänts av överstepräster och de äldste, utan en som råkade vara i folkhop. Hans närmande tyder på uppriktighet. Jesus kände lika snabbt igen ärliga som oärliga motiv bakom ett spørsmål, och behandlade den frågande därefter. Vi behöver samma skarpsynthet, när vi svarar en människa som frågar.

Vers 35—44. När jag känner mig som »en riktigt stor andlig personlighet», är det nyttigt att komma ihåg hur Jesus talade till de skriftlärd. Det är så lätt att börja ett företag i ödmjukhet och verkligt beroende av Guds ledning och sedan, när man har framgång, raskt ta äran åt sig själv och säga: »Gjorde inte jag det här bra?» Så ser jag mig omkring liksom de skriftlärd för att få människors beröm och beundran. Och så måste jag förvandlas på nytt! När jag ser klart på mig själv, känner jag också tydligt igen de skriftlärd runt omkring mig i världen.

Förmögna personer brukade komma till templet med stor ståt, låta blåsa i trumpet för sig och, när de blivit föremål för allmän uppmärksamhet, ge sin gåva till templet. De fick den lön de ville ha — att bli sedda och prisade av människor. Änkan gav åt Gud och fick sin lön. Hon blev sedd och prisad av Honom. De förmögna hade fortfarande sin säkerhet i sin rikedom. Änkan hade Gud som sin enda säkerhet.

TJUGOÅTTONDE BREVET

Markus 13

September

Käre Parsi!

Vers 1—13. Jag tycker det här är ett ganska svårt kapitel, skrivet på den tidens bildrika språk. Den första delen är alldeles klar. Dessa enkla galiléer uppifrån landet är överväldigade av det präktiga nya templet och alla dess byggnader. Så kastar Jesus en bomb. Sten skall inte lämnas på sten. De måste ha blivit lika häpna, som en turist i New York skulle bli, om han finge höra, att Empire State Building och de andra skyskraporna skulle bli grus- och skrot-högar.

Lärjungarna hade lärt sig att lita på Jesus; annars hade de kanske tyckt, att detta var rent nonsens. Naturligtvis frågade de Honom när detta skulle ske — menar Han månne: i en dunkel framtid?

Jesus börjar med att förbereda dem på de veder-mödor, som skall övergå världen — och dem själva. Han säger inte, att om de följer Honom, så skall allt bli lätt och bra. Han säger att allt skall bli svårt, men att den Helige Ande skall leda dem. Han säger, att Hans stridslinje skall vålla splittring ända

in i den enskilda familjen, men »den som är ståndaktig intill änden, han skall bliva frälst».

På ett annat ställe berättar Jesus om två män, av vilka den ene byggde sitt hus på sanden och den andre på hälleberget. Stormarna kom och bara det huset stod, som var byggt på hälleberget. Men lägg märke till att stormarna kom över båda husen! Att följa Jesus är intet skydd mot livets stormar men sätter oss i stånd att möta dem. Den kände biskop Westcott i England, fadern till indiska kyrkans förre ledare, sade en gång till sina söner, att han inte kunde önska dem något bättre än ett liv fullt av svårigheter!

Jesu förutsägelse skulle snart gå i uppfyllelse. De romerska kejsarna lät döda ett stort antal av den första tidens kristna. Petrus som blev kyrkans överhuvud korsfästes, och trettioen av hans närmaste efterföljare led också martyrdöden.

Vers 14—20. Jesus talar vidare om för sina vänner vad som skall hända med Jerusalem. Nationens undergång blev priset som måste betalas, för att man förkastat Jesus. Denna förutsägelse gick mycket snart i fullbordan. Några år senare tågade den romerska armén in i Jerusalem, förstörde templet och korsfäste tiotusentals judar. Historien har visat oss vad som händer med en nation, som väljer orätt väg. Nu är det vår sak att se till, att våra nationer väljer rätt.

Vers 21—37. Jesus fortsätter att svara på den fråga lärjungarna framställt i början av kapitlet. Han hade låtit dem få vetskap om förföljelsen mot dem själva och om Jerusalems förestående undergång. Nu säger Han, att angreppet inte bara skall komma utifrån, utan att människor skall använda till och med Kristi eget namn för att försöka bedraga Hans efterföljare och få dem att svikta, men till sist skall Mäniskosonen segra. Han tillägger, att det inte är vår sak att kunna svara på alla frågor, men en sak är nödvändig: vi måste hela tiden vaka och vara beredda på att Herren kommer. Låt oss se till att Han kommer in i våra liv i dag!

TJUGONIONDE BREVET

Markus 14:1—17

September

Käre Parsi!

Vers 1, 2. Vi påminnes åter om bakgrunden till det Markus skriver. Idékriget fortsattes intill döden.

Vers 3—9. Vad Jesus måste ha känt sig förtvivlat ensam! Hans lärjungar hade fattat så föga av Hans undervisning, och nu visar det sig, vid den måltid Han vet vara den sista tillsammans med vännerna i Betania, att också de förstått ganska lite. Kanske någon av dem som knotade hade väntat, att Jesus skulle berömma dem för deras omsorg om de fattiga — hade inte Jesus själv sagt till åtminstone en rik ung man att sälja alla sina ägodelar och ge pengarna åt de fattiga? Har du någon gång uppfört dig särskilt väl för någon särskild persons skull? Vårt finaste sätt avslöjar oss i regel allra mest.

Men Jesus visste, att det var pengarna de brydde sig om och inte de fattiga. Han säger, att de kunde tagit hand om dessa när som helst, om de hade velat. Han avslöjar deras bluff. De kunde ha sårat kvinnans ömtåliga känslor genom sin egen okänslighet och materialism. De uppförde sig som många vuxna

gör gentemot ungdomens glödande, oöverlagda sätt att ge, vuxna som handlar slentrianmässigt och inte vågar följa en impuls. Och de hade hundraprocentigt fel.

Styrkan och skönheten i kvinnans handling ligger i att hon ville ge. Den kom från ett överfyllt och tacksamt hjärta. Det låg ingenting av fruktan i den handlingen och ingen kall plikt känsla eller laglydnad. Det var en spontan kärlekshandling för att visa hennes tacksamhet mot Jesus och för att glädja honom. Kanske hon var den enda, som anade vad Han gick igenom. I alla händelser är det tydligt vad Jesus hade i tankarna. »Vad hon kunde, det gjorde hon», sade Han. »Hon har i förväg smort min kropp såsom en tillredelse till min begravning.»

Det ligger en storslagen djärvhet och förtröstan i Jesu profetia i vers nio. Här är Han tillsammans med några vänner i en förstad till Jerusalem, efterlyst av överheten, på gränsen till att förrådas av en av de tolv och övergivas av de övriga. Fastän Han mycket snart skall dö en brottslings död, säger Han lugnt, att »varhelst i hela världen evangelium bliver predikat, där skall ock det som hon nu har gjort bliva omtalat, henne till åminnelse».

Och det är precis vad som har hänt.

Vers 10, 11. Förändring är nödvändig för dem som är med i laget lika väl som för dem som är utanför. De som inte är villiga att ständigt förvandlas på

nytt slutar kanske som förrädare. Det avgörande är inte hur långt vi har kommit, utan i vilken riktning vi går.

Vers 12—17. Du minns nog, att översteprästerna och de skriftlärd försöker fånga Jesus med list, när folkskarorna är ur vägen. Jesus har beslutat att äta en sista måltid tillsammans med lärjungarna — en måltid som fortfarande regelbundet firas av kristna över hela världen. Han får inte fångas förr. Judas får inte veta om mötesplatsen. Därför planerar Jesus i hemlighet. Han har vidtagit alla förberedelser på förhand. Och allt Han nu har att göra är att skicka två av sina lärjungar att slutföra dem. En man väntar på avtalad plats för att möta dem och visa dem till det rätta huset, utan att ens ett ord behöver sägas. De kan lätt känna igen honom på att han bär en vattenkruka, och detta gjorde i vanliga fall bara kvinnorna. När mörkret föll på, kom Jesus efter med de andra. Allt var färdigt. Nattvarden skulle inte komma att störas.

TRETTIONDE BREVET

Markus 14:18—31

September

Käre Parsi!

Vers 18—21. Jesus slår sig ned till sin sista måltid med de tolv och säger, att en av dem skall förråda Honom. Men Han namnger inte förrådaren för dem. Han visste, att Judas ämnade smyga sig ut och visa översteprästerna vägen till den trädgård, dit Han tänkte gå efteråt. Där kunde de gripa Honom i tysthet. Hur lätt hade inte Jesus kunnat hindra det! Han hade avslöjat de skriftlärda, fariséerna och översteprästerna, varför inte Judas? De andra skulle sannerligen ha tagit hand om honom! Tänk ännu en gång på vad vi lärt om arten av Guds rike och hur det skall upprättas, och sedan ville jag gärna, Parsi, att du skrev ner svaret på frågan: »Varför hindrade Jesus inte Judas?»

Vers 22—25. Här beskriver Markus kortfattat det som redan var välbekant för hans läsare. Ända sedan den första tiden hade de träffats för att fira denna sista aftonmåltid, nattvarden, inför Herrens ansikte. När kristna nu för tiden går till den heliga nattvarden, blir de delaktiga av detta stora sakrament. Jag

kunde ha mycket att säga dig om detta, men det får bli en annan gång.

Vers 26—31. Nu börjar berättelsen om hur Petrus förnekade Jesus. Markus skriver vad han hört Petrus själv berätta för de första grupperna av Kristi efterföljare. Han var deras ledare, men han stod inte på någon piedestal. Han var en syndare, som fått förlåtelse, och hans ödmjuka uppriktighet om sig själv visade säkert vägen för och stärkte modet hos otaliga andra; det har den i varje fall gjort hos mig. Han var så säker på sig själv och på sin kärlek till Jesus. Men detta skulle visa sig otillräckligt, när krisen kom, och lika lite hållfast som våra goda föresatser på nyårsafton. Petrus var nog villig att dö för Jesus, men det återstod honom ännu att lära sig att låta Jesus leva för honom.

TRETTIOFÖRSTA BREVET

Markus 14:32—15:47

September

Käre Parsi!

Nu kommer vi till höjdpunkten i kampen mellan mörker och ljus, mellan allt vad ondskans krafter förmår och allt vad Gud förmår i Kristus.

Jag har undrat hur jag skulle kunna hjälpa dig med den här sista delen, och jag tror det bästa sättet är att du läser igenom hela berättelsen utan avbrott. Tag lite längre tid på dig i dag eller stig upp lite tidigare i morgon, då du inte blir störd. Läs från kapitel 14, vers 32, till slutet av kapitel 15. Jag har satt ut enkla överskrifter på de olika styckena. Här har vi hjärtpunkten i det kristna evangeliet. Vi kan aldrig uttömmande förklara dess mening. Det har skrivits många böcker om det, men det är vad den Helige Ande säger dig, när du läser, som betyder mest.

Jesus låter oss blicka ned i djupen av sitt lidande i Getsemane, då Han på nytt ger sin mänskliga vilja åt Gud. Vi är närvarande vid Hans rättegång och ser Honom bli dömd till döden för våra synder. Vi

följer med på vägen till Golgata och kommer fram till foten av Hans kors. Längre kan vi inte komma.

Vi ser hur i Kristus på korset Guds kärlek möter människosläktets synd och triumferar över den. Ondskan har spelat ut sitt sista kort och förlorat. Den fredag detta skedde kallas nu långfredag. Genom korset har det slagits en brygga över den oöverstigliga klyftan mellan Gud och människan. Vi kan inte till fullo fatta det, men vi kan *ta emot* det. Vi vet, att vi hade del i korsfästelsen och att vi fått förlåtelse och återupprättelse. Vi vet, att det var för oss Kristus dog, att vi inte kunde avtvå vår egen synd men att Han gjorde det åt oss. Vi finner, att vi inte längre behöver anstränga oss eller försöka att genom vår förtjänst nå fram till Gud, utan bara ta emot Kristus och känna oss hemma i vår Faders hus.

Jag minns, att mina föräldrar ville läsa den här berättelsen för mig när jag var liten och att jag sprang och gömde mig i en garderob under trappan. Först trodde de, att jag var stygg, men jag stod helt enkelt inte ut med det lidande, som återgavs på dessa sidor. De hämtade in mig igen och vi läste något annat i stället. Nu vet jag, att det inte går att springa ifrån den smärtan och att det inte finns något annat att sätta i dess ställe. Gud stämmer möte med människan vid detta kors.

Här är en bild som många funnit klagörande.

Synden är sjukdomen, Jesus Kristus är botemedlet, resultatet är ett under.

Korset är kristendomens stora centrala faktum, men dess realitet i våra egna liv kommer ofta till uttryck på mycket enkla sätt. Biskop Logan Roots i Kina brukade berätta för oss, att korsets uppfordran ofta kändes starkast för honom när hans vilja gick tvärt emot den ledning, som Gud gav det lag han arbetade i. När vår jagiskhet utplånas av vår villighet att se korsets faktum i ögonen och böja oss för det, finner vi enhet med andra, som försöker göra samma sak. Att tillsammans göra Guds vilja blir den största glädje i världen. Han lär oss att leva, inte som individer utan som en familj.

Några av de stora kristna psalmerna talar om den erfarenhet, som vinnes vid korset, och jag har skrivit av några verser åt dig ur två av dem.

— — —

*När världens frälsare jag ser
Föraktad dö på korsets stam,
Min vinning som förlust sig ter.
Mitt högmod vänds i bitter skam.*

*Ej större ära finns än den
Att Jesus Kristus höra till.
Vad mig från Honom skiljer än
Vid korsets fot jag offra vill.*

*Mer skön än guld och ädelsten
Är törnekronan, som Han bar.
Så fylld av sorg, så himmelskt ren
Som Hans ej någons kärlek var.*

*Ser jag, lik klädnad purpurröd,
Ditt blod, o Herre, hölja Dig,
Då är för världen all jag död,
Och världen all är död för mig.*

*Den kärlek, som så underbar
I Dig, o Jesus, tog gestalt,
Begär som gåva och som svar
Mitt liv, mitt hjärta och mitt allt.*

* * *

*Kristus, Du är all min trängtan.
Mer än allt åt mig Du ger.
Fallna lyftas, sorgsna tröstas,
Sjuka botas, blinda ser.*

*Oren är jag alltigenom,
Heligt är det namn Du bär.
Falskt och fullt av synd mitt hjärta,
Nåden, sanningen Du är.*

*Mycken nåd hos Dig är funnen,
Nåd att skyla all min brist.
Låt Du hälsoströmmar flöda,
Gör mitt hjärta rent, o Krist!*

*Du är livets friska källa,
Rikligt av dess vatten giv.
I mitt hjärta låt dess ådra
Springa fram med evigt liv.*

Höjdpunkten i kampen mellan ljus och mörker:

- 14: 32—42. Jesus förbereder sig för den stora prövningen genom innerlig bön;
Han är redo. Hans lärjungar sover; de är inte redo.
- 14: 43—49. Jesus fängslas.
- 14: 50—52. En personlig episod. Markus kan ha varit den unge mannen.
- 14: 53—54. Jesus förs till ett förberedande förhör inför översteprästerna, de äldste och de skriftlärda.
- 14: 55—65. Jesus dömes till döden. (Detta måste bekräftas av den romerska ockupationsmakten, representerad av Pilatus.)
- 14: 66—72. Petri förnekelse.
- 15: 1—2. Den föregående kvällens preliminära

beslut bekräftas vid den judiska domstolens — Stora rådets — officiella sammanträde.

15: 3—15. Jesus inför Pilatus. Han dömes att korsfästas.

15: 16—41. Korsfästelsen.

15: 42—47. Begravningen.

TRETTIOANDRA BREVET

Markus 16

September

Käre Parsi!

Jesu kropp hade skyndsamt förts till graven på fredagskvällen och sedan bara lämnats där på grund av den judiska lagen om sabbaten. Du minns, att Jesu första konflikt med fariséerna gällde rätt och orätt firande av den dagen. Så snart sabbaten var över, gick de tre kvinnor till graven, som varit närvarande vid korsfästelsen. Salome var mor till Johannes, den älskade lärjungen som stod Jesus så nära. En gång hade hon kommit med honom och hans bror Jakob och bett Jesus, att de skulle få sitta på Hans högra och vänstra sida i Hans härlighet. Jag undrar vad hon tänkte, när hon såg Jesu härlighet på korset.

De tre kvinnorna kom tidigt till graven den söndagsmorgonen — påskdagen — och graven var tom. Först förstod de inte vad detta innebar, men snart visste både de och de andra lärjungarna med en vissnet så stark, att den förändrade hela deras liv, att den underbaraste av alla nyheter var sann. Jesus var fortfarande hos dem.

Det är en detalj i Markus' berättelse, som inte nämns i de andra evangelierna. Kvinnorna får tillsägelse att gå och säga det till lärjungarna »och särskilt till Petrus». Jag är tacksam för det där särskilda omnämmandet av Petrus. Vilken outhärdlig förtvivlan måste han inte ha känt, sedan han förnekat Jesus, och nu får han detta omtänksamma, förlåtande ord. Tänk, att ha en sådan Herre!

Från vers nio har resten av kapitlet gått förlorat, och det nuvarande slutet har lagts till senare. Du kanske skulle vilja läsa utförligare i ett annat evangelium om vad som hände. Den längsta skildringen har vi i Johannesevangeliets två sista kapitel. Lukas har en kortare redogörelse, som börjar med kapitel 23, vers 54.

Stridslinjen har dragits upp och kampen är över. Jesus har upprättat sitt rike. Han har gjort det tillgängligt för var och en. Segern vanns på långfredagen, när människonaturens hela fördärv och det ondas makt jagades på flykten. På påskdagens morgon började segerns innebörd visa sig. Markusevangeliet slutar med att lärjungarna går ut för att förkunna det glada budskapet och skörda segerns frukter. Deras ord har nått oss, och vi i vår tur skall se till, att de når våra närmaste och våra nationer.

TRETTIOTREDJE BREVET

September

Käre Parsi!

Innan vi slutar Markusevangeliet och går vidare för att studera vad som sedan händer, är det ett par saker jag gärna ville du skulle göra. De kommer att ta tid och kosta ansträngning. Och det är bara bra!

För det första ville jag, att du skulle ta dig två timmar, då du inte blir störd, kanske tidigt på morgonen, och läsa hela evangeliet i ett sträck. Som vi vet är det en underbar skildring. Men vi kan nog gå miste om en del av det medryckande i denna skildring, om vi bara läser korta stycken var dag. Vi skulle aldrig läsa en annan bok på det sättet.

För det andra: gå tillbaka och arbeta igenom varje kapitel igen, dela upp dem i avdelningar och sätt överskrifter över dem, som vi gjort några gånger. Gör uppställningen fullständig och låt den bli din egen.

För det tredje: studera särskilt Petrus. Reservera några sidor i din anteckningsbok för vad Jesus sade till Honom och vad han sade till Jesus. Om du skulle regissera en film om Petrus' liv fram till slutet av

evangelierna, hur skulle du då berätta historien, vilka scener skulle du spela in?

Petrus hade lärt känna Jesus bättre och bättre, medan han vandrade och talade med Honom på Palestinas vägar. Efter sin uppståndelse kunde Jesus ständigt vara hos honom. Och Petrus skulle fortsätta att alltmer lära känna Honom och förstå Honom. Den Helige Ande undervisade honom och fortsatte att göra honom till en ny människa. Petrus undrade säkert själv ofta över vad han, en enkel fiskare, höll på att komma in i. Guds plan för honom var så mycket större än den han själv hade för sitt liv. Lydnad skänkte honom en lidelse och en livsåskådning och gav honom en plan hur han skulle föra ut de goda nyheterna till sitt folk och till världen.

Parsi, är det inte häpnadsväckande att tillsammans få gå »den goda vägen» i sådant sällskap? Vi hör till en familj, som inte är begränsad till tid eller rum. Inte underligt att det sagts om den första tidens kristna, att de var ytterligt orädda, löjligt glada och alltid råkade i svårigheter. De kände lika väl som vi sanningen i Jesu ord: »Frukta icke, du lilla hjord, ty det har behagat eder Fader att giva eder riket» och »Varen vid gott mod; jag har övervunnit världen.»

BREV FRÅN PARSİ

Käre Roger!

Den 16 november fick jag följande ledning:

»Var tacksam över att vara medlem av den kristna familjen! Tro på vår kärleksfulle Fader och vår Herre Jesus Kristus! Älska Honom av allt ditt hjärta och av all din själ och lyd Guds ledning. Bär korset i ditt hjärta och bruka det som ett vapen. Bekänn vår Herres Jesu Kristi kors och kämpa under Hans banér mot allt som inte är rätt. Tjäna Herren av hela ditt hjärta och ge Honom hela ditt liv.

Tiden är redan inne för dig att bli en verklig lem i Kristi kropp, och dörren står vidöppen för dig.

Gå in, och du skall finna din kärleksfulle Fader och vår Herre Jesus Kristus.»

Det var min ledning. Jag tror nu på Kristus och vill leva efter absoluta normer hela mitt liv.

Din tacksamme
Parsi

